

اداره خانه سی :
فقطه بخشیه بازاری صاحبیلر خانه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Αβ' 'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✉ ΓΡΑΦΕΙΑ ✉

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικοῦ ἔτησίᾳ φρ. 10
> ἑξάμην. > 20 | > ἑξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

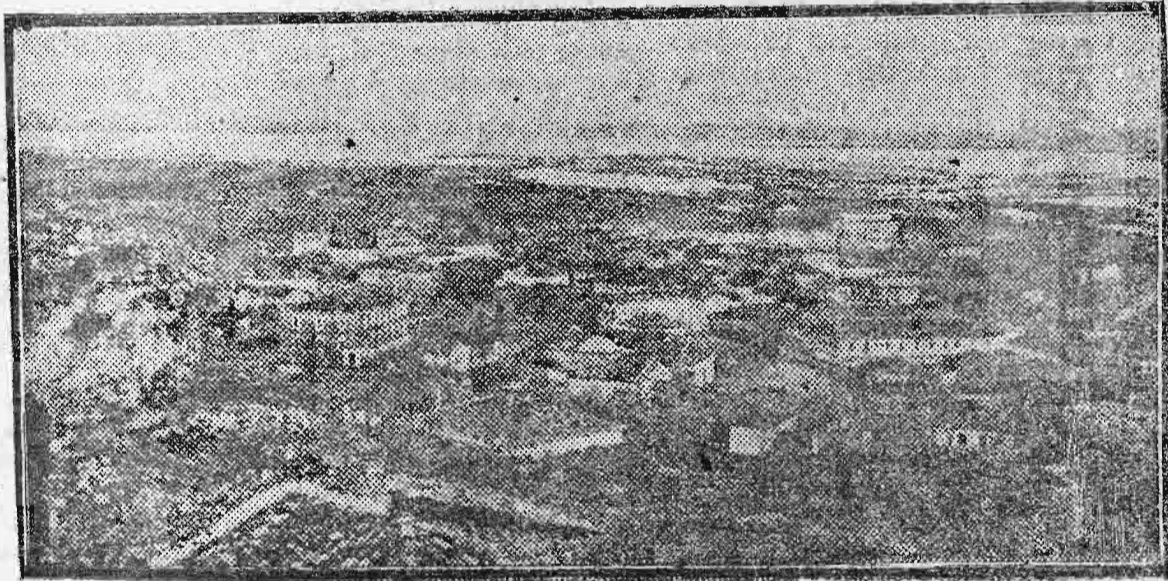
Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικοῦ .... φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΠΟΝΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

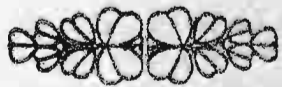
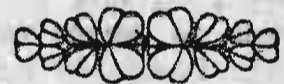
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

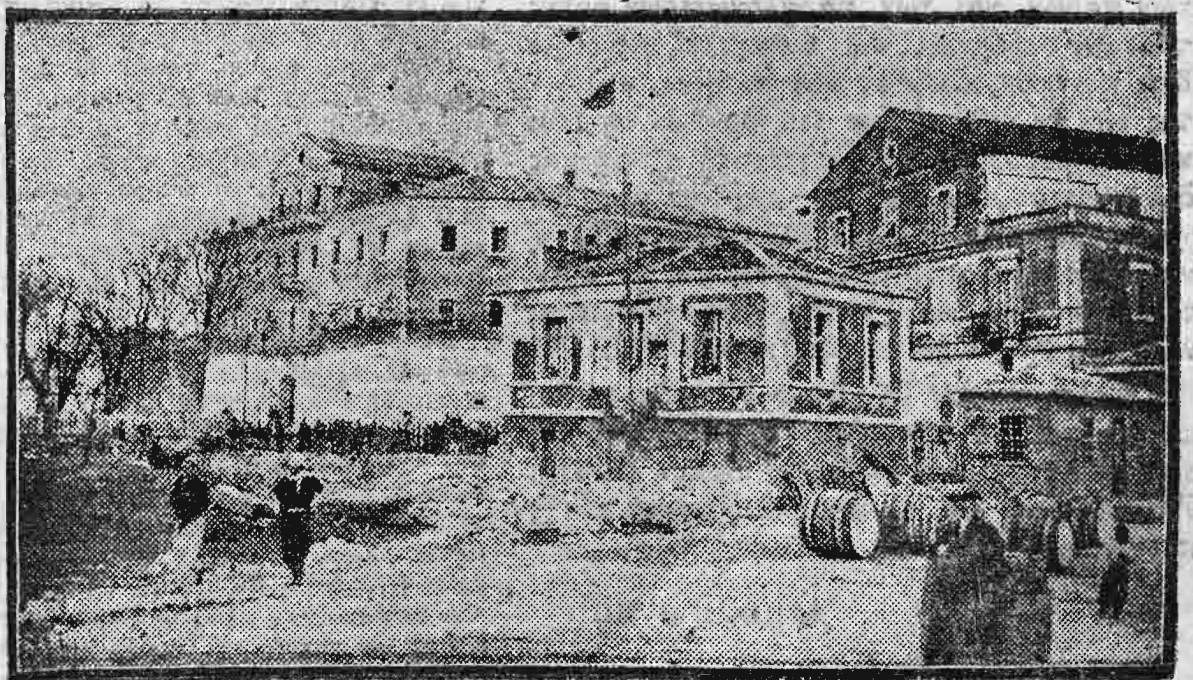
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

"Αποψις Δυρραχίου.

Κεντρικὴ πλατεῖα
Δυρραχίου.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΥΣΧΗΜΟΝΟΣ

“Εν δλόκληρον πρόγραμμα ζωής διαγράφει ή μία και μόνη αυτή λέξις, ή απαντώσα εις την αυριον αναγινωσκομένην αποστολικήν περικοπήν. Δύναται μάλιστα και να χρησιμεύση ως σύμβολον και υπόδειγμα παντός, χρήσιμον δια τον άτομικόν και κοινωνικόν αυτοῦ βίον.

Πρέπει να ζώμεν και να διάγωμεν εύσχημόνως, μη κόμαις και μέθαις, άλλ' έγκρατεϊς πάντοτε και μεμετρημένοι.

Και άλλοτε από της στήλης αυτής είχαν αναπτύξει σχετικά τινα προς την έγκρατειαν, άλλά το θέμα είναι τόσον μέγα και σοβαρόν, ώστε ου μόνον έπιτρέπεται, άλλ' επιβάλλεται μάλιστα, όπως επανέλθη τις επ' αυτό.

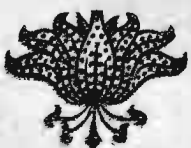
“Ορος μίας τελείας ζωής, πρώτιστος και κυριώδης, είναι ο σεβασμός εκάστου προς εκαυτόν. Πως τις δε έχων τον σεβασμόν τουτον και διατηρών αυτόν άκμαϊον και ζωηρόν, δεν θα κατέλθη ποτε μέχρι του σημείου να επιτρέψη εις εκαυτόν εξευτελισμούς και προσβολήν, προσάπτουσαν άτίμως εις το άτομόν του.

Πρέπει να γνωρίζωμεν δε και να πεισθώμεν περι τούτου, ότι εξ όλων των προσβολών, ως υφιστάμεθα, και των εξευτελισμών, εις ους υποπίπτομεν, οι φοβερώτεροι είναι εκείνοι, ους επιρρίπτομεν ήμεις αυτοι εις ήμας αυτούς. Κάθε πράξις μας, απάδουσα προς τον στοιχειώδη τούτον σεβασμόν, μας καταρρίπτει και εν τη συνειδήσει μας και εν τη συνειδήσει των άλλων. “Οταν δε φωρώμεθα άσεβεις προς ήμας αυτούς, τότε παρέχομεν το θάρρος εις τους περι ήμας, όπως συμπληρώσωσι το κακόν και όπως προσθέσωσι εις την προσβολήν προσβολάς και εις τον εξευτελισμόν έτέρους.

‘Αλλά πως διαρρηγνύομεν τον σεβασμόν μας προς το άτομόν μας; Οι τρόποι είναι πολλοί, είναι ποικίλοι. Παραμελοῦντες την ανάπτυξιν του πνεύματός μας, αδιαφοροῦντες δια την διαμόρφωσιν του ήθους μας, εγκαταλείποντες την ψυχήν μας έρμαιον των παθών και των παραλογωτέρων αυτής τάσεων, συρόμενοι και συναγελαζόμενοι με δ,τι πονηρόν, είδεχθές και σεσηπός, κυλιόντες την εν ήμιν εικόνα του Θεου εν τη λυί και τῷ βορβόρω, μολύνοντες το στόμα μας δια χυδαιοτήτων και την καρδίαν μας δια χαμερπών πόθων, ουδέν άλλο πράττομεν ή να στερωόμεν σεβασμοῦ ήμας, και να εξευτελίζωμεν την ύπαρξίν μας, ήτις προώριται να διάγη ύψηλά εις εύγενές περιβάλλον.

Το εύσχημόνως ζην έστω δι' ήμας το θεμέλιον και το σύμβολον της ατομικής και οικογενειακής μας ζωής, το όποϊον δύναται ν' αποτελέση και το περιεκτικώτερον αυτής πρόγραμμα.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Παρηκολούθησα τυχαίως τας άγοράς, που έκαμε μία δεσποινίς εις εν κατάστημα έτοιμων άσπρορουχών. Αι άγοραι αυται ήσαν έπίσημοι και όνομασται δια τον βίον της κόρης έσεινης' ήσαν ή προϊξ της. Είτε δε διότι το κατάστημα είχε μεγάλην ποικιλίαν και έκλεκτικότητα εις τα είδη του, είτε διότι ή μελλοννυφος ήτο συγκαταβατική, έντός δύο ώρων μόλις, δύο μεγάλα κιβώτια κατάμεστα από λευκόν πλούτον, από χειροτεχνήματα και δαντέλλες, έξήρχοντο από το κατάστημα με κατεύθυνσιν το σπίτι της κόρης.

‘Η δεσποινίς επλήρωσε και έξήλθεν. Είχε τελείως ήσυχάσει από το ζήτημα και την φροντίδα έσεινης. ‘Ητο έντελώς εξηρημένη. ‘Ο γάμος της ήδύνατο να γίνη. Έντός δύο ώρων είχεν ό,τι απαιτεί ή συνήθεια και ή ανάγκη δι' ένα γάμον.

“Εμεινα όλίγα λεπτά ακόμη εις το κατάστημα εκείνο και, χωρίς να γνωρίζω πως, έιῶ οι ύπλληλοι επανέφερον την τάξιν εις τα έμπορεύματα, ο νοῦς μου, ένώπιον όλων εκείνων των λευκων κυμάτων του μεταξωτου και του λινοῦ πλούτου, ήρχισεν να πλανιάται εις κόσμους παραφνημένους, εις λησμονημένους σχεδόν εποχάς.

“Αλλοτε δεν υπήρχον αι εύκολίαι αυται των έτοιμων προικῶν ένδυμάτων' ή κόρη, ή μελλοννυφος, δεν ήδύνατο εαν να φαντασθῆ, ότι έντός δύο ώρων ειμπορούσε να αποκτήση την λευκήν προικά της, άρκαι να έχη μέσα εις το κομψό τζατανάκι της μίαν παχτείαν ή λεπτήν δέσημη χαρτονομισμάτων.

“Αλλοτε ή κατασκευή της προικῆς δεν ήτο ζήτημα ώρων. ‘Απρητοῦντο δι' αυτήν ήμέραι μακραι ένδελεχοῦς εργασίας, έχρειάζοντο όλονυκταί επύλληλοι, καθ' οις δίπλα εις την μεγάλην λάμπαν της τραπεζαρίας ή κόρη, σκυμμένη επάνω εις το έργόχειρόν της, θα έφιλοτέχνει το κέντημα, το όποϊον θα περιεκόσμη τον νυμφικόν κοιτωνίτην της, ή το προσκεφάλαιον κάποιου άνακλίντρου.

“Ω! τας μακράς αυτας και σιγηλάς όλονυκτίας της παρθένου! Με ποϊον παιητικόν μεγαλειόν, με ποϊον ήρεμον μυστικόν δεν περιεβάλλοντο!

‘Η κόρη, με την δειλίαν εις το πνεῦμα και εις τα αισθήματα έχρησιμοποίησε τας ώρας της σχολής της με το βελόνι, με τον κροσέ ή με το κοπανάκι. Και ένῶ ύφαινεν ή εκέντα τα λεπτά, τα άραχνοῦφαντα εκείνα χειροτεχνήματα, ή παιδική της ακόμη φαντασία συνέφαινε μαζί τα όνειρα της νεάνιδος, τα όποια επροχωρούσαν πολυπολυ, δια να την φέρουν από τον κοιτώνα της παρθένου εις εύτυχή νύμφην, εις χαριτωμένην οικοδόσποιαν, εις εύτυχισμένην μητέρα...

Γνωρίζετε πόσον γλυκά είναι τα πρώτα, τα νεανικά, όνειρα. ‘Εχετε ιδεάν πόσον ή νεαρά φαντασία περιβάλλει κάθε τι μ' ένα υπέρτατον λυρισμόν. Και ο λυρισμός αυτός, τα όνειρα εκείνα, ή γλυκατα ρέμβη, ή όποια κατείχε την κόρη, καθ' ήν στιγμήν έφιλοτέχνει τα προικιά της, αποτελοῦν δι' αυτα το ώραιότερον θέλητρον, την ζωηροτέρην γοητείαν και το τιμαλφέστερον κόσμημα.

Κάθε τι — και το μικρότερον έργον — βγαλμένο από τα κρινόλευκα δάκτυλα της κόρης, δια να κατατεθῆ εις το μεγάλο κιβώτιον, όπου θα έναποτεθῶσιν όλα της τα προικιά, φέρει συνυφασμένη και μίαν άνάμνησιν εκ της παιδικής, της άφελους ζωής, της παρθενικής νεότητός της. Και το πλέον έλάχιστον πράγμα είναι ιδικό της, όχι μόνον διότι δι' αυτήν προορίζεται, όχι μόνον διότι ήγοράσθη απ' αυτήν, άλλά — και προ πάντων τούτου — διότι αυτή το έδημιούργησεν, αυτή του έδωσε τον τύπον, τον όποϊον φέρει, διότι αυτή του απέθεσε την σφραγίδα της ψυχής της.

Τότε τον γάμον της τον έτεποθετεί εις κάποιον άπώτερον μέλλον και ο έκλεκτός της σήμεραν ίσως δεν είχεν ακόμη συνατηθῆ. ‘Αλλά τί προς αυτό; το πρόσωπον εκείνο, το όποϊον θ' άπετάλει δι' αυτήν την βίαν της εύτυχίας της, ή φαντασία της

περιέβαλλε με τον φαιστέφανον της έλπίδος, τον μοναδικόν και υπέροχον αυτόν περίκοσμον.

‘Ιδου διατι ή κόρη αγαπῶ τα προικιά της εκείνα, τα όπ' εν αυτή έδημιούργησε, τα όποια υπήρξαν οι σιγηλοι μάρτυρες των τολημῶν της πόθων και των γλυκυτέρων της ψυχής της βαυκαλημάτων.

Την ώραιότητα αυτήν δεν δύναται βεβαίως να έχη το άγορασμένο εκείνο κέντημα, το άγνωστον που και από ποίας χείρας κατασκευασθέν, το κέντημα εκείνο το ξένον μέχρι προ στιγμής προς την κόρην και το όποϊον ουδέν της λέγει, ουδέν της υπενθυμίζει, διότι είναι άβαθές εις άναμνήσεις, κενόν εις γοητείαν και θέλητρον. Δεν της ψάλλει, ως τα άλλα, το όσμα του παρελθόντος, δεν εκτυλίσσει, καθως εκείνα, τας σκηνάς της άλλοτε ρέμβης, δεν της πραγματοποιεί ουδεμίαν έλπίδα της. Είναι κοινόν έιδυμα, βοβόν, άλαλον, άγονον εις ώραίους παλμούς.

‘Αλλά τίς πταίει εις τούτο; “Οχι βέβαια ο έργοστασιάρχης, ο όποϊος ίδρυσεν το κατάστημά του, υπάικων εις μίαν παρατηρηθείσαν ανάγκην, εις μίαν γνωστήν άπροθυμίαν των σημερινών νεανίδων μας προς τα έργόχειρα και τας μακράς βαυκαλιστικάς όλονυκτίας.

Τώρα ή νεάνις δεν εύκαιρεί να κεντήση, δεν καταδέχεται ίσως να πιάση το βελονάκι, διότι χαλῶ τα δάκτυλα και παραμορφώνει ίσως τα νύχια. ‘Η κόρη της σήμεραν παιζει τέτυς, πατινάρι, κάμνει επισκέψεις, φλυσαρεί, φλερτάρει ίσως και παρῶ της περισσότερες ώρες της ήμέρας της εκτός του οικου και, όταν μένη εις αυτόν, πολυόλίγον σκέπτεται να δημιουργήση μόνη της, με την ιδιικήν της καλαισθησίαν, τα προικιά της.

Τώρα μία δέσημη χαρτονομισμάτων από το χρηματοκιβώτιον του μπαμπά άρκαι, και έντός δύο ώρων αποκτῶ ό,τι ήμέραι και έτη μόλις θα κατώρθονον να της δώσουν.

Παράδειγμα ή δεσποινίς αυτή με τας άγοράς της, των όποϊων και τυχαίως μάρτυς υπήρξα.

“Ο,τι παρατηρείται τώρα, είναι μία εξέλιξις. — Πρέπει να κλαύσωμεν δια την άπειμάκρυνσιν μας αυτήν, να χαρώμεν ή να μείνωμεν αδιάφοροι; Δεν γνωρίζω' απλούστατα με τας γραμμάς αυτας διαπιστοῦται εν γεγονός, εις δε τον αναγνώστην επαφίεται να διατεθῆ ως θέλει ή ψυχή του και ή ιδιοσυγκρασία του.

Θ. Κ. Μ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

‘Ενθύμησι τί θέλεις να σε δώσω
τώρα που θα σ' άφίσω και θα φύγω;
Σαν τί σημάδι θα μπορούσες πόσα
σ' άγάπησα να σε θυμίζη λίγο;

Θέλεις λουλούδια απ' το βουνό κομμένα,
εκεί που άγάπη μου είχες όρμισθῆ;
‘Η ενθύμησι μαζί τους θα χαθῆ
σα μαραθουν σε λίγο τα καμμένα.

Μη θέλεις την εικόνα μου στα στήθια
τ' άφροπλασμένα, γκόλφι να τη βάλης;
Θα βαρεθῆς να τη φιλής, αλήθεια!
Μια μέρα απ' τον κόρφο θα τη βγάλης.

Μη θέλεις τα φτωχά μου τα τραγούδια,
που όλο μια λέξι λένε: «σ' αγαπῶ»;
Παληό μια μέρα θύβρης το σκοπό,
θα ξεθυμάνουν όπως τα λουλούδια.

Αυτά περουν, δε μένουν' ένα μόνο
αξέχαστο θα μ' έκανς, το ξέρω.
Δε με ξεχνῆς αν σ' έδινα τον πόνο,
τον πόνο που με κάμνεις κ' ύποφέρω.

Γελῆς; δε με πειράζει, γέλασέ με!
το βλέπεις που για σε χτυποκαρδῶ.
Παρά δυστυχισμένη να σε ιδῶ,
αχ! κάλλια ξεχασέ με, ξεχασέ με!

Α. Π.

ΕΥΑΡΕΣΤΟΣ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

Μέσα εις τούς παηλοὺς τάπητας τοῦ θερμοῦ γραφείου τῆς σχολῆς, συνηγμένα τὰ διδάσκοντα πρόσωπα, τὴν ἐσπέραν ἑνὸς Σαββίτου τῶν Ἀπόκροσθ, διεσκέδαζον. Μία νεαρὰ διδασκάλισσα, ἡλικίας μόλις 23 ἐτῶν, καθημένη ἔμπροσθεν τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἔπαιζε διάφορα μουσικὰ τεμάχια, ἐνῶ δύο ἄλλαι, συνοδευόμεναι ἀπὸ τὸν διδάσκαλον τῆς μουσικῆς, ἔψαλλον ὠραία ἄσματα. Ὁ διευθυντῆς μετὰ τῆς συζήτου του καὶ οἱ λοιποὶ συνάδελφοι, συνηγμένοι εἰς μίαν γωνίαν τοῦ γραφείου, ἠκροῶντο προσεκτικῶς τὴν διήγησιν τῆς διευθυντρίας, τὴν ὁποίαν, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας, τῆς πείρας καὶ τῶν πολλῶν γνώσεων, πάντες ἐν τῷ αὐστηρῷ καὶ μονήρει ἐκείνῳ ἐνδιατηματι ἠγάπων μὲ μίαν ἐξαιρετικὴν στοργὴν καὶ ἐσέβοντο ὡς μητέρα των. Τὸ ἔκκρεμὸς τοῦ ὥρολογίου ἐσήμανε τὴν 8ην. Τὴν ὥραν δὲ ἐκείνην, μία ἐκ τῶν δεσποινίδων, αἰτινας ἔψαλλον, ἐτόνιζεν εἰς γλυκύτατον μέλος τὸν ὕμνον τοῦ ἔαρος. Ὅταν ἡ ὠραία στοργὴ τοῦ ὕμνου ἐτελείωσεν, ὅλοι ἐχειροκρότησαν καὶ ἐπευφήμησαν τὴν νεαρὰν συνάδελφον.

Αἰφνης κρότος ἰσχυρὸς, προερχόμενος ἐκ τοῦ κήπου, τοὺς διέκοψε καὶ περιτρομοὶ ὅλοι ἔτρεξαν εἰς τὰ παράθυρα, διὰ νὰ ἴδουν τί συμβαίνει.

— Κανένα δένδρον ἴσως ἔσπασε, εἶπε κάποιος διδάσκαλος.

— Ἴσως ἔπεσε κανένα παράθυρον τῆς αὐλῆς, εἶπεν ἄλλος.

— Τέλος πάντων, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν εἶναι, εἶπεν ἡ διευθύντρια κ. Ἀγάθωνος, πρέπει νὰ ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν τί συμβαίνει.

Καὶ λαβοῦσα τὸ κηροπήγιον ἀνὰ χεῖρας, συνοδευομένη ἀπὸ νεαρὸν διδάσκαλον, διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ γραφείου.

Ἀλλά, μόλις ἤνοιξαν τὴν θύραν καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθουν, ἐνεφανίσθη ἡ ὑπρέτρια τῆς σχολῆς, κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της ἕνα δίσκον μὲ γλύκισμα καὶ ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν βοηθὸν της, ἡ ὁποία ἔφερε πιάτα καὶ περόνια.

— Αἰ Πηγή, σὺ ποῦ ἔρχεσαι ἀπὸ κάτω, τὴν εἶπεν ἡ κ. Ἀγάθωνος, ξύρεις τί κρότος ἔγινε στὸν κήπου;

— Ὡ! τίποτε κυρία! μὴν ἀνησυχεῖτε, εἶπεν ἡ ὑπρέτρια. Ἦτο μὴ πέτρα, ποῦ τὴν εἶχαμε ἐπάνω στὸ πηγάδι καὶ ὁ ἄερας τὴν ἔρριψε κάτω.

— Αἰ! αἰ! καλά, εἶπεν ἡ κ. Ἀγάθωνος. Ἀφοῦ δὲν εἶναι τίποτε, ἔλατε τώρα νὰ πάρομε ἀπὸ ἕνα γλύκισμα, ποῦ εἶναι ἀποκομῆς. Μ' αὐτὸν τὸν καιρὸν καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸν ὕμνον αὐτόν, ἀξίζει. Θὰ σὰς παρακαλέσωμεν, δεσποινίδες, ν' ἀφήσετε μὴ στιγμὴ τὸ πιάνο καὶ τὰ τραγούδια, γιὰ νὰ γλυκαθῆτε, καὶ ὕστερα πάλιν ἐξακολουθεῖτε.

— Τώρα ἀμέσως, κυρία Ἀγάθωνος, εἶπον αἱ διδάσκαλοι καὶ ἐστράφησαν πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ἡ διευθύντρια, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τὸν δίσκον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἤρχισε μόνη νὰ διανέμῃ τὸ γλύκισμα εἰς τὰ πιάτα καὶ νὰ τὸ προσφέρῃ εἰς τοὺς λοιποὺς συνάδελφους, τὰ παιδιὰ της, ὅπως συνήθιζε νὰ λέγῃ. Ἀφοῦ ἐμειράσθη τὸ γλύκισμα καὶ ἤρχισαν νὰ τρώγουν ὅλοι, ἤρχισαν νὰ ἐκφέρουν διάφορα σχόλια καὶ κρίσεις, καὶ νὰ ἐπαινοῦν τὴν προνοητικότητά της ἄλλοθεν ἄλλοθεν διευθυντρίας.

— Ἡ κυρία Ἀγάθωνος, εἶπεν ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς, ἀγαπᾷ πολὺ τὰς ἐκπλήξεις. Ὅτι καὶ ἂν κάμῃ, τὸ κάμνει μὲ ἕνα τρόπον καὶ μίαν χάριν, ὅστε μὰς παρουσιάζει πάντοτε μίαν εὐάρεστον ἐκπλήξιν.

Ἡ κ. Ἀγάθωνος, ἀπαντῶσα ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐπαίνων, τοὺς ὁποίους ἤκουσε προηγουμένως, καὶ ἴσως, διὰ νὰ δώσῃ νύξιν εἰς κάποιον ζήτημα ἀρκετὰ σπουδαῖον καὶ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον πρὸ καιροῦ παρηκολούθει καὶ ὑπεβόηθει μάλιστα, λέγει:

— Πρὸ ὀλίγου μὲ εἶπεν ὁ κύριος Παυλίδης, ὅτι πάντοτε σὰς παρουσιάζω ἐκπλήξεις. Ἀλλά, δὲν μὲ λέγετε, σὰς παρακαλῶ, σὰς ἀρέσουν αἱ ἐκπλήξεις;

— Αἱ ἐκπλήξεις, εἶπεν ὁ διευθυντῆς, εἶναι κατὰ εὐχάριστον δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον καὶ μ' ἀρέσουν πάντοτε, ὅπως μὲ ἤρεσε καὶ ἡ ἐκπλήξις, τὴν ὁποίαν μὰς ἐκάμετε ἀπόψε, κυρία Ἀγάθωνος.

— Ἐγὼ, εἶπεν ἄλλος, δὲν εἶμαι μὲ τὴν ιδέαν σας, κύριε διευθυντά, καὶ συγγνώμην γι' αὐτὸ ποῦ λέγω. Θέλω τὰ πράγματα νὰ παρουσιάζωνται ὁμαλῶς, ὅπως ἔχουν αὐτὴν ἀρχὴν. Ἔτσι στὰ ἐξαφνικά, ὑπέλαβεν εἰς κωμικὸν ὕφος, προκαλέσαν τὸν γέλωτα, ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τρομάξῃ ὅπως ἐτρόμαξα καὶ ἐγὼ ἀπόψε στὴν ἀρχή, ἀλλ' ὕστερα εὐτυ-

χῶς, μὲ τὸ γλύκισμα, μετριάσθηκε ἡ τρομάρα μου.

— Ἐγὼ νὰ σὰς πῶ, προσέθηκεν ἡ ὑπρέτρια δεσποινίς, δὲν συγκινοῦμαι ἀπὸ τίποτε. Εἶμαι ἄνθρωπος ζωηρὸς καὶ ἀδιάφορος. Οὔτε ἐκπλήξεις μὲ τρομάζουν, οὔτε τίποτε εἰς ὅλα τὰ πράγματα φιλοσοφῶ καὶ δὲν εὐρίσκω τὸ ἔκτακτον πούθενά.

— Ὡ! νὰ καὶ ἕνας πεζὸς χαρακτήρ, ἀπήντησεν ἄλλος. Εἰς τὴν ἡλικίαν σας, φίλη μου, ποῦ ὅλα σὰς φαίνονται νέα, ποῦ τώρα ἀκόμη γνωρίζετε τὸν κόσμον ἀπὸ κοντά, δὲν σὰς ἐπιτρέπεται νὰ ὀμιλεῖτε ἔτσι. Συγγνώμην ζητῶ. Ἀλλ' ὀφείλω νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι δὲν πρέπει μόνον ἐξ ἀπλῆς στιγμιαίας ἀντιλήψεως νὰ σχηματίζετε γνώμας, διὰ τὰς ὁποίας δὲν προφθάνετε ἀκόμη νὰ σχηματίζετε στερεὰς κρίσεις. Σὰς ἐπιφυλάσσονται ἐκπλήξεις πολλαί. Ὁ κόσμος εἶναι μέγα βιβλίον. Καὶ ἐνόσω ἐξετάζει κανεὶς εἰς τὰς σελίδας του, εὐρίσκει πάντοτε νέα πράγματα, τὰ ὁποία, ἂν δὲν τοῦ φαίνονται ἐκπλήξεις πάντοτε, τὸν κάμνουν ὁμως ν' ἀπορῇ τοῦλάχιστον.

— Ἀλλὰ σεῖς, διέκοψεν ἡ κ. Ἀγάθωνος, ἔχετε σκοπὸν νὰ μαλώσετε. Εἶτε τὸ κορίτσι μὴ ὀμιλεῖ. Δὲν πειράζει. Συγχαρησάτέ τὴν. Φανήτε ἐπιεικῆς. Τί λέγετε καὶ σεῖς, κύριε Παυλίδη, ἠρώτησε τὸν ἀπέναντι αὐτῆς καθημένον διδάσκαλον, ὅστις, σκεπτικὸς, μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἰσιῶπα.

— Βλέπω, ἀπήντησεν ὁ κ. Παυλίδης, ὅτι τὸ ζήτημα ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ σπουδαῖαν χροιάν. Ἀφοῦ δὲ μὲ ζητεῖτε τὴν γνώμην μου, εὐχαρίστως νὰ σὰς τὴν εἰπῶ, ἂν καὶ δὲν ἐσυλλογιζόμην πολὺ αὐτὸ τὸ θέμα. Ἦμην ἀφηρημένος μὲ ἄλλας σκέψεις. Αἱ ἐκπλήξεις, νὰ σὰς πῶ, καὶ μ' ἀρέσουν καὶ δὲν μ' ἀρέσουν. Ὅταν φέρουν ἐν εὐχάριστον ἀποτελεσμα, εἶναι βεβαίως καλαί. Ἀλλ' ὅταν προμηνοῦν καμμίαν ἀγγελίαν λυτηράν ἢ κανὲν δυσάρεστον γεγονός, τότε;

— Μὰ καὶ τότε, τί νὰ γίνῃ; ἠρώτησεν ἄλλη διδασκάλισσα. Τὰ δυσάρεστα πράγματα παρουσιάζονται πάντοτε ὑπὸ μορφὴν ἐκπλήξεων, διότι δὲν τὰ περιμένει κανεὶς.

— Τέλος πάντων, εἶπεν ἡ κ. Ἀγάθωνος, αἱ ἐκπλήξεις εἶναι κατὰ τὸ ὅποιον δὲν ἠμπορεῖ νὰ λείψῃ ποτέ. Ἐν τούτοις, ἂν θέλετε, τὸ προσεχὲς Σάββατον κάμνομεν μίαν τοιαύτην συγκέντρωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν σκέπτομαι νὰ σὰς παρουσιάσω μίαν ἐκπλήξιν, μεγαλειτέραν ἀπὸ τὴν ἀποψινήν.

Τὴν ἐπομένην ἡ διευθύντρια ἐκάλεσε τὸν κ. Παυλίδην εἰς τὸ δωμάτιόν της, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ κατὰ σπουδαῖον καὶ σοβαρὸν. Μόλις δὲ οὗτος ἦλθεν, ἡ ἀγαθὴ γυνὴ τὸν ὑπεδέχθη στοργικώτατα, μὲ τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο χαμόγελο, τὸ ὁποῖον αἰώνιος ἐπήνθει εἰς τὰ χεῖλη της, καὶ ἤρχισε τὴν μητρικὴν αὐτῆς ἐξομολόγησιν.

— Ἐν πρώτοις, φίλε μου, εἶπε, σὰς ζητῶ συγγνώμην, διότι ἡ πρόσκλησίς μου ἀποβλέπει εἰς ἀτομικὸν σας ζήτημα, τὸ ὁποῖον θέλω νὰ θέω, καὶ ἴσως διὰ τοῦτο φανῶ ἀδιάκριτος. Ἀλλά, θέλω νὰ μὲ θεωρῆτε ὡς μητέρα σας καὶ εἰλικρινῶς νὰ μ' ἀπαντήσετε εἰς ὅ,τι θὰ σὰς ἐρωτήσω. Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου φίλε, σὰς λέγω ἀπροκαλύπτως τὴν γνώμην μου, ἀφοῦ καὶ πάλιν σὰς ζητήσω συγγνώμην. Ἀπὸ τίνος παρακολουθῶ κάποιον ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον δεικνύετε πρὸς τὴν δεσποινίδα Κλειῶ, καὶ ἴσως νὰ τρέφετε καὶ κάποιον αἰσθημα. Λοιπὸν, σὰς ἐρωτῶ: Εἶναι ἀληθεῖς αἱ ὑπένοιαι μου ἢ μήπως ἦτο ὀφθαλμαπάτη;

Ὁ κ. Παυλίδης, κάτω νεύων τὴν κεφαλὴν, εἰσιῶπα. Ἡ κ. Ἀγάθωνος ἐξηκολούθησεν:

— Ἄν αἰσθάνεσθε κάποιον αἰσθημα διὰ τὴν δεσποινίδα Κλειῶ, ἐπιθυμῶ ἐγὼ νὰ ἐπέλθω συνεργὸς εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῶν ὀνείρων σας, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπικροτήσω τὴν ἐκλογὴν σας. Σὰς γνωρίζω τόσο καλὰ καὶ σὰς ἀγαπῶ ὡς υἱόν μου. Ἀλλὰ γνωρίζω καὶ τὴν κόρην αὐτὴν ἐξ ἴσου καλὰ. Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ τὴν ἐκθειάσω, διότι κατέχει ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τὴν κατάλληλον θέσιν, ἀλλὰ τὰ προσόντα της, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἶναι σπάνια. Ὁρφανὴ δὲ καθὼς εἶναι, ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἕνα προστάτην. Καλλίτερον προστάτην ἀπὸ ὑμᾶς δὲν θὰ ἐπιτύχῃ βέβαια. Θέλετε λοιπὸν, ἀγαπητέ μοι Παυλίδη, νὰ σὰς βοηθήσω ἐγὼ εἰς τὴν συνένωσίν σας καὶ ἡ προσεχὴς συγκέντρωσις τοῦ Σαββάτου νὰ ἐορτασθῇ ὡς νύξ ἐπίσημος τῶν ἀρραβώνων σας; Θέλετε νὰ δώσωμεν μαζὶ ἐν καλὸν μάθημα εἰς τὴν Κλειῶ, νὰ ἐκτιμᾷ ἐν τῷ μέλλοντι τὰς ἐκπλήξεις, μὲ μίαν τέσφ χαρμόσυνον ἀγγελίαν;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ νεαρὸς διδάσκαλος ἐξηκολούθει νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἰσιωπᾷ, ἡ κ. Ἀγάθωνος ἐπηρώτησε:

— Διατί δὲν ὀμιλεῖτε, σὰς παρακαλῶ; Συμφω-

νεῖτε μὲ τὴν γνώμην μου, ἢ σὰς προσέβαλον οἱ λόγοι μου;

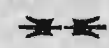
Εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν ὁ κ. Παυλίδης ἀνετινάχθη, ἤρπασε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὰς χεῖρας τῆς κ. Ἀγάθωνος καὶ ἤρχισε νὰ τὰς βρέχῃ μὲ θερμὰ δάκρυα. Κατόπιν δὲ τῆς σφοδρᾶς συγκινήσεως, εἶπε:

— Σὰς ὀφείλω μεγάλην εὐγνωμοσύνην, διότι τόσο προθύμως προσφέρεσθε νὰ μὲ βρηθήσετε. Τὴν δεσποινίδα Κλειῶ πράγματι ἀγαπῶ καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχὴς, ἂν ἐνώσω τὴν τύχην μου μαζὶ της, διότι διαβλέπω τῶντι πολλὰ προσόντα εἰς τὴν κόρην αὐτὴν. Εἶναι ἡ ἰδανικὴ κόρη, μὲ τὴν ὁποίαν ὀνειρεύομαι νὰ ζήσω. Ἀλλά, ἂν κάποτε δι' ἐλαφρῶν ὑπαιτιγμῶν θέλω νὰ τὴν δώσω νὰ ἐνοήσῃ τὸ τί αἰσθάνομαι, τὴν εὐρίσκω ψυχρὰν καὶ ἀδιάφορον. Φοβοῦμαι λοιπὸν μήπως δὲν τρέφει τὰ αὐτὰ πρὸς ἐμὲ αἰσθήματα καὶ τότε ὅλοι μου αἱ ἐλπίδες καταρρέουν.

— Ὅσον δι' αὐτὸ, εἶπεν ἡ κ. Ἀγάθωνος, νὰ εἰσθε βέβαιος, ὅτι ἡ δεσποινίς Κλειῶ σὰς ἀγαπᾷ. Αἱ νέαι εἶναι πάντοτε ἐπιφυλακτικαί, ἰδίως ὅταν αἰσθάνονται, ὅτι κάποιος τὰς παρακολουθεῖ. Ἦμην κ' ἐγὼ νέα καὶ ξεύρω. Εἶμαι βεβαία, ὅτι σὰς ἀγαπᾷ ἄλλως τε, θὰ φροντίσω νὰ τὴν ἐξετάσω δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, καὶ ἐν ἡ περιπτώσει λάβω καταφατικὴν ἀπάντησιν, δέξεσθε τὸ προσεχὲς Σάββατον νὰ παρασκευάσωμεν τὴν εὐάρεστον ἐκπλήξιν;

— Ἐὰν δέχωμαι! ὑπέλαβεν ὁ κ. Παυλίδης. Ἀλλ' ἀφοῦ σὰς εἶπα τὰς προθέσεις μου καὶ τὰ ὀνειρά μου, θὰ σὰς εὐγνωμονῶ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν.

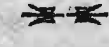
— Αἰ! λοιπὸν σύμφωνοι, εἶπεν ἡ κ. Ἀγάθωνος. Καὶ ἐγὼ σὰς εὐχαριστῶ, διότι μοὶ παρέχετε οὕτω τὴν εὐκαιρίαν νὰ συντελέσω εἰς τὴν ἐπιτυχίαν μιᾶς καλῆς πράξεως.

Μετὰ μεσημβρίαν μετέβη ἡ ἰδία εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δεσποινίδος Κλειῶς, εὔρε δὲ ταύτην ζωγραφίζουσαν ἐν ἐργόχειρον. Ἡ κόρη ἠγέρθη καὶ ἔτρεξε εἰς προῦπάντησιν τῆς διευθυντρίας.

Ἡ κ. Ἀγάθωνος ἐπὶ πολλὴν ὥραν συνωμίλησε μετὰ τῆς συνάδελφου της. Προσπάθει νὰ τῆς ἀποσπᾷ μ' ἄν ἀπάντησιν καταφατικὴν. Φαίνεται δ' ὅτι ἡ νεαρὰ κόρη ἐφάνη ἐνδῶσασα εἰς τοὺς λόγους της, διότι ἠγέρθη καὶ μὲ φωνὴν παλλομένην ἐκ τῆς σφοδρᾶς συγκινήσεως τῆς εἶπε:

— Σὰς εὐχαριστῶ, θερμῶς σὰς εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ κυρία. Τὸ θεοῦ εὐτύχημα, ὅτι ἡ Θεῖα Πρόνοια μὲ ἔφερεν ὑπὸ τὴν προστασίαν σας. Εἰσθε δι' ἐμὲ μία ἀληθὴς μήτηρ. Θὰ σὰς εὐγνωμονῶ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν.

Τὸ ἐπόμενον Σάββατον, πάλιν μέσα εἰς τοὺς παηλοὺς τάπητας τοῦ θερμοῦ γραφείου τῆς σχολῆς, ἡ ὠραία συνάθροις διεσκέδαζε. Τὸ ἔκκρεμὸς τοῦ ὥρολογίου ἐσήμανε τὴν 8ην. Ἡ θύρα καὶ πάλιν ἤνοιξε καὶ ἐνεφανίσθη ἡ ὑπρέτρια. Εἰς τὰς χεῖράς της ἐκράτει δίσκον μὲ ποτηράκια τοῦ κονιάκ καὶ μέσα εἰς κομψὰς μτομπονιέρας ὠραία κουφέτα. Ἐπὶ τῇ θεᾷ ὄλων αὐτῶν, ἡ ὀμύγυρις ἐστάθη ἐκπληκτικὸς.

— Τί; μήπως ἐορτάζετε, κυρία Ἀγάθωνος; Τί εὐχάριστον συμβαίνει; Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά;

Ἡ διευθύντρια ἐσηκώθη καὶ μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ, ἔστεφανωμένον μὲ τὸν στέφανον τῆς ὑψηλῆς ἐκκληρώσεως ἑνὸς μητρικοῦ καθήκοντος, προσέφερεν εἰς ὅλους ἀπὸ μίαν μτομπονιέραν.

Κατόπιν δὲ, ἐνώουσα τὰς χεῖρας τῶν δύο νεαρῶν διδασκάλων, ἐν μίσφ σιγῆς ἱερᾶς, μὲ φωνὴν ἀσθενῆ, τὴν ὁποίαν ἐπνιγεν ἱερὰ συγκίνησις, εἶπε:

— Σὰς ὑπεσχέθη, ἀγαπητά μου παιδιὰ, νὰ σὰς παρουσιάσω σήμερον μίαν ἐκπλήξιν ὠραίαν καὶ εὐάρεστον. Λοιπὸν ἰδοῦ. Τί ὠραιότεραν ἐκπλήξιν περιμένετε ἀπὸ αὐτῆν, τὴν ὁποίαν σὰς προσξενῶ διὰ τῆς ἀγγελίας τῶν ἀρραβώνων τῶν δύο ἀγαπητῶν μας συνάδελφων;

Πάντες ἐπευφήμησαν καὶ συνεχάρησαν διὰ τὸ εὐχάριστον γεγονός. Ἡ δὲ κ. Ἀγάθωνος, ἐπιθέτουσα θερμὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν δύο νέων, ἠρώτησε τὴν Κλειῶ:

— Ὁμολογεῖς τώρα, Κλειῶ, τὴν ἠττάν σου; Δύνασαι νὰ μείνης ἀδιάφορος εἰς μίαν τόσο εὐάρεστον ἐκπλήξιν;

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΩΙΑ

ΙΔΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΑΥΤΩΝ

(συνέχεια από σελ. 244 και τέλος)

Μεταξύ των ιστορικών ζώων ερχεται και η γνωστή λύκαινα, η οποία πρό χιλιάδων ετών διετήρησεν εις την ζωήν με το γάλα της τον Ρωμύλον και τον Ρώμον, βρέφη, ριφθέντα εις τας όχθας του Τιβέρεως, και της οποίας, διά τουτο, το έρειχάλκινον άγαλμα μέχρι σήμεραν άνθυμίζει το γεγονός. Κατά την μυθολογίαν, και ο Κύρος, ο βασιλεύς της Περσίας, έσώθη εκ του θανάτου με το θήλασμα ποιμενικής σκύλας.

Μήπως ολιγώτερον μνημονεύονται εις την ιστορίαν αι χήνες του Καπιτωλίου, όταν την νύκτα άφυνισθείσαι, με τας φωνάς των έξυπνησαν τους φρουρούς και έσωσαν την Ρώμην από την εισβολήν των Γαλατών, τή 390 π. Χ.;

— Σοφία και φιλομουσία ζώων.

Και κόρα, τόπον εις τα φιλόμουσα και σοφά ιστορικά ζώα. Ο Αμμώνιος, εις την αρχαίαν εποχήν, έδδασκεν ώραιάς τέχνας εις την Ακαδημίαν της Ρόδου. Καθ' εκάστην ήρχετο εις αυτήν επί του άγοστητού δνου του. Τόσην φιλομουσίαν και αγάπην έδειξε το ιστορικόν αυτό γαϊδουράκι, ώστε έστάθη αδύνατον να το απομακρύνουν από τον κύριόν του καθ' όλον το διάστημα, κατά το οποίον ούτος έδίδασκεν. Οσάκις μάλιστα ο σύφραδής διδάσκαλος έπευφημιετο ή χειροκροτείτο, και το φιλόμουσον γαϊδουράκι του με ζωηρά κινήματα έδεικνυε την ευχαρίστησί του. Το βράδυ καταχαριστικώμενο μετέφερε τον σοφόν κύριόν του εις την κατοικίαν του.

Ο σκύλος του Βάσιγκτων, του θεμελιωτού της Δημοκρατίας των Ηνωμ. Πολιτειών, χωρίς παρά ούθενός να διδαχθή, διέκρινε τας καλās από τας έφθαρμέτας τροφάς ή τα χαλασμένα ποτά και, πολλάκις, γαυγίζων πρό του κυρίου του ή του ύπηρέτου, είδοποιεί εις αυτούς την περίεργον αυτήν πρόγνωσί του.

Άλλος σοφός σκύλος, ο Μόνιτο, εις την Εθρώπην, κατά το 1825 έγινε το αντικείμενον σοβαρωτάτης μελέτης, διότι έπαιξε τελειότατα χαρτιά και ντόμινο.

— Κακουργία ζώων.

Όπως ο Ηρόστρατος και άλλοι διάσημοι κακούργοι έφηκαν όνομα θάνατον διά την κακουργίαν των, ομοίως και μεταξύ των ιστορικών ζώων δέν λείπει πολλά διά την κακίαν των.

Κατά τον ΙΗ' αιώνα, εις την Ωβέργην, ένεφανίσθη το μυθικόν καταστάν θηρίον του Σεβωδιάν. Η φαντασία το παρέστησε κάτι ως λεονταίν ύδραν, ως δράκοντα πολυκέφαλον, άφου έγράφη, ότι μεταξύ άλλων άπήγαγεν εις το σπήλαιόν του ίππεα με τον ίππον του. Παρεδέχοντο, ότι αι σφαιραι δέν το έπλήγωναν και ότι ήτο ένα είδος περισσότερον μυστηριώδες και του Φρά Διαβόλου. Τέλος, κατόπιν των έξορκισμών και άλλων δεήσεων, διοργανώθη και μεγάλη έναντίον του εκστρατεία και κατορθώθη να φονευθή και να αποδειχθή, ότι ήτο κοινός... λύκος. Η τρομαγμένη φαντασία των πέριξ χωρικών έγέννησεν όλον τον πάταγον διά το νομισθέν αυτό ύπερφυσικόν τέρας.

Ιστορική παρέμεινε και ή κλέπτρια κίσσα του Πολισώ. Μίαν ήμέραν από κάποιον άρχοντικόν σπιτι. έκλεψεν ένα άσημένιο κοχλιόριον. Η άπόλειά του έθεωρήθη τυχαία και διά τουτο κανείς δέν ένοχοποιήθη εκ του ύπηρετικου προσωπικου του άρχοντικου σπητιου. Η μυστηριώδης όμως κλοπή έξηκολούθησεν επί ήμέρας, άφου έντελώς εκλάπησαν και πολύτιμα κοσμήματα της οικοδοσποίνης. Τότε ύποψία ήγγέρθη επί μικράς κόρης ύπηρετίας, ή οποία και ώδηγήθη εις την φυλακήν. Η δυστυχής επέμενε εις την άθωότητά της, αλλά δέν έγίνετο πιστευτή. Υπεβλήθη άκολεούτως εις βασανιστήρια, από τα όποια, διά να άπαλλαγη, προύτίμησε να είπη, ότι ήτο ένοχος. Αμέσως καταδικάσθη εις θάνατον και άπηγχωνίσθη. Μετά τινας ήμέρας ύπηρέτης της εκκλησίας, άναβδς εις το ύψηλότερον μέρος του κωδωνοστασιου, είδε μεγάλην φωλεάν κίσσης και μέσα εις αυτήν όλα τα κλαπέντα άσημικά, τα κοσμήματα και άλλα τοιαύτα. Αμέσως έξεδιόχθη εκείθεν το κακόν ζώον, χωρίς

να γνωσθή ποθ άλλου έκτισε την κλεπταποδόχον φωλεάν της.

— Το προγνώστικόν των ζώων.

Προσέτι το προγνώστικόν των ζώων εις μερικās περιστάσεις έχει φθάση εις ύψιστον βαθμόν. Ο σκύλος του ίππότηου Ρολάν εύκολύνει τας άνακρίσεις διά την μυστηριώδη δολοφονίαν του κυρίου του, άνεγνώρισεν τον δολοφόνον μεταξύ πλείστων ύπόπτων και, έπιτεθείς κατ' αυτού, τον άφηκε μόνον, όταν ώμολόγησε το κακούργημά του.

Εις την Τρογέστην εύρέθη γραία πλουσία στραγγαλισμένη, ή οποία δέν ειχεν άλλην σύντροφον, παρά μίαν λευκήν άγγυριτήν γάταν. Η άστενομία έφερε πρό της νεκράς διάφορα ύποπτα πρόσωπα πρός άνακρίσιν, όλοι δέ ήπόρουν διατι ή γάτα, άναβάσα εις ύψηλήν θυρίδα, δέν έννοούσε να καταβη εκείθεν. Όταν μεταξύ των προσαγομένων πρό της νεκράς εύρίσκατο και ο δολοφόνος, ή γάτα έπήδησε κατ' αυτού άγριεμένη και έννοούσε να τον ξεσχίση. Τον άπέσωραν εκείθεν και έφερον άλλους, χωρίς να ταραχθή το περίεργον ζώον, το όποιον και πάλιν έπαθεν, άμα ως είδε τον δολοφόνον. Όλοι πλέον έπαισθησαν περί της ένοχής του, την όποιαν, άλλως τε, και ο ίδιος ώμολόγησεν.

Ο Αλιανός διηγείται εις μίαν ιστορίαν του, ότι κάποιος έφόνευσεν την σύζυγόν του και την έθαψεν εις τον παρακαίμενον άγρόν του. Μετ' ολίγον καιρόν ένυμφεύθη άλλην, χωρίς κανείς να γνωρίζη το κακούργημά του, εκτός γειτονικου τινος έλέφαντος, ο όποιος άπαρατήρητος άντελήφθη την ταφήν της σνοτωμένης. Μίαν ήμέραν ή νέα σύζυγος άμέριμος περιπατεί παρά τον νεοσκαφή τάφον της προκατόχου της, χαρωπή διά την εύτυχίαν της. Αίφνης την πλησιάζει ο έλέφας, την κρατεί ύψηλά με την προβρακίδα του και με τον ένα εκ των ποδών του άνασκάπτει τον τάφον, άποκαλύπτει το κακούργημα και γίνεται αίτία να συλληφθή και να τιμωρηθή ο δολοφόνος.

Κατά το 1830 σκύλος εις την Γρενάδαν της Ισπανίας δέν έννοούσε να απομακρυνθή από τον τάφον του κυρίου του, όσονδήποτε και αν τον έδιωχναν εκείθεν. Έξήγησε τα άγκώμια των ποιητών και τον θαυμασμόν όλων της εποχής εκείνης, μέχρι του σημείου δια κοινου έράνου να άνεγερθή δι' αυτόν κομψη καλύβη παρά τον τάφον του κυρίου του, εις την όποιαν και διέμενε. Αργότερον ή εικόν του έβραβεύθη εις την Μαδρίτην, εις εκθεσιν ζωγραφικής.

Άλλος άφωσιωμένος σκύλος, ο Μπόμπη, έπι δέκα κατά σειράν έτη έζησεν επάνω εις τον τάφον του κυρίου του, του κόμητος του Έδιμβούργου, όπου και άπέθανεν. Εις μνήμην του μετά ταύτα, έξωθεν του νεκροταφείου άνηγέρθη βρούσις, επί της οποίας, εκτός της προτομής του πιστου ζώου, ήσαν γλυμμένα και άλλα σύμβολα άφοσιώσεως και αγάπης.

Αν, τέλος, λάβωμεν και χιλιάδας άλλων πασιγνώστων εις την ιστορίαν παραδειγμάτων τοιούτων ιστορικών ζώων, θα σχηματίσωμεν πολυπληθέστατον άληθώς πάνθεον, μέσα εις το όποιον, παρ' όλον το φυσικώς άλογον των άμπερικλειομένων, θα διακρίνωμεν σύνολον πλείστων όσων ζηλευτών άρετών και προτερημάτων. Η φύσις παντου και πάντοτε έχει τας περίεργους ιδιοτροπίας της.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Γ Ν Ω Μ Α Ι

Μη ζητείτε τίποτε, μη έπιθυμείτε τίποτε, μη άρνείσθε τίποτε.

Η άληθής εύτυχία είναι ν' αγαπώμεν το καθήκόν μας και να ζητώμεν εν αυτώ την ευχαρίστησιν.

Το να δοξ τις εν φ χρόνω κυριεύεται υπό πίθους, είναι το αυτό, όσον να άνοιγη το πανίον της λέμβου εν καιρώ θυέλλης.

Και οι πλέον άμαθείς, είναι κάποτε άρκετά όξυδερκείς, ώστε να βλέπουν τα έλαττώματα των άλλων, ένφ και οι πλέον σοφοί είναι πολλάκις τόσον μύωπες, ώστε δέν βλέπουν ούτε τα μεγαλύτερα παραπτώματά των.

Η καρδιά του άχαρίστου είναι καθώς ή έρημος καταπίνει όλον το ύψωρ του ούρανου και όμως ουδέν άποδίδει.

Χρειάζεται καρδιά. Το μονήρες πνεύμα ουδέποτε θα δυνηθη να έπιθέση φίλημα επί του Όραίου και θ' άδυνατη πάντοτε να εισέλθη εις το αιώνιον μυστήριον της ζωής. Η δόξ του θραύεται επί της πλακός του τάφου.

Η ψυχή μας έχει δύο ήλίους, που την φωτίζουν. Το πνεύμα διασχίζει την ομίχλην με την σπανίαν του αστραπήν, άλλ' ή καρδιά, ο έτερος ήλιος, την διαλύει με την θερμήν της φλόγα.

Το πνεύμα είναι άκτίς, ή όποια άνάπτει, διατρέχει και περνά· δέν είμπορεί, παρά μόνον εν σημείον να φωτίση, ένφ ή καρδιά είναι γλυκν θερος, το όποιον άπλοῦται πανταχού και είμπορεί να περιβάλλη τα πάντα.

Το πνεύμα, διά να μάθη κάτι, πρέπει πολν να έργασθη την δύναμίν του συνδυάζει πρός τον κόπον, ένφ ή καρδιά είν' εν ταύτω μαθητής και διδάσκαλος. Ο άνθρωπος δέν διδάσκαται τον έρωτα, παρ' από μόνην την καρδιά του.

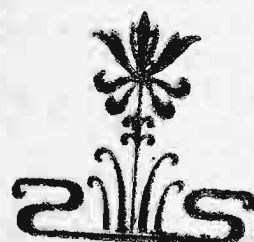
Το πνεύμα το περιορίζουν τα πάντα· το άπειρον το καταθλίβει και αι άναμνήσεις του άφανίζονται υπό του χρόνου, ένφ ή καρδιά δέν λησμονεί, ότι χαράχθη επ' αυτής με την φλόγα· ουδέποτε περιέβαλλε με όρια την αγάπην.

Το πνεύμα, σκυθρωπός όδοιπόρος, κουράζεται πάντοτε με την πάροδον των αιώνων, ένφ ή καρδιά διηνεκώς μένει νέα και όμοιάζει την θάλασσαν, που άντανακλα συνεχώς του ούρανου το χρώμα.

Το πνεύμα δημιουργεί τον σοφόν, ή καρδιά κάμνει τον λάτρην και άνευ αυτής το πνεύμα είναι βασιλεύς χωρίς θρόνον. Ω! άς μη χωρίζωμεν ποτέ το έν από το άλλο, διότι τότε ή ζωή μας θα είναι άτελής.

(Μίμησις)

Θόμος.

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Δευτέρα κοινωνική έρευνα του «'Απ' Όλα»

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Κατά τον Σολομώντα.

«Γυναίκα άνδρείαν τίς εύρησει;» (Σολομών).

«Επιθυμώ την γυναίκα, ως ο Σολομών, άνδρείαν. Διά του επιθέτου αυτού έννοω, ως πιστεύω και ο Σολομών, γυναίκα λογικήν, με κρίσιν, με θάρρος, με σύνεσιν, μεγαλόψυχον, αγαθήν, πτωχήν μάλλον ή πλουσίαν και καλήν οικοδέσποιναν. Όχι κουκλαν, όπαδόν της μόδας, με γαλλικά και πιάνο, δηλ. με ψευδοπαιδείαν, με οίησιν, με εύγενή καταγωγήν (ήπο μεγάλο σέϊ) και μεγάλην προίκαν. Προίκα γάρ πολλούς εις όλιθρον ήγαγε. Τήν καλλιτεχνικήν μόρφωσιν δέν την άποκρούω, άλλ' έν μέτρο.»

«Ένας καλλιτέχνης.»

Η ώραιότης του προσώπου και της ψυχής.

«Εις την τόσον πρόφροναν, όσον και εύγενή, της έλλογίμου δεσποινίδος 'Ιάνθης πρόσκλησιν διά την έν λόγω σπουδαιοτάτην έρευναν, ή' τοσοούτον έπωφελώς διεξάγει το προσφιλές μας «'Απ' Όλα», σπεύδω και έγώ να διατυπώσω και άποκαλύψω τά άπόρητα της νεανική; και σφριγώσης καρδιάς μου.»

«Τήν κόρην, μεθ' ής άδιαρρήτως και διά χουσών δεσμών θα συνδεσω την τύχην μου, την ζωήν μου αυτήν, την έπόθησα και την ποθώ άνεπτυγμένην διά της ύγιους παιδείας, καλήν κίθαρήν και μετριόφροναν, ούχι δέ κουφόφροναν, πεφυσιωμένην και άπροσπέλαστα Ιδανικά επίζητούσαν. Άδιαφορώ, ούχι όμως καθ' όλοκληρίαν, διά το άπαραίτητον ύπό τιναν θεωρούμενον κάλλος του προσώπου, διότι το κάλλος και ή αγαθότης της ψυχής είναι Ικανά να άταπληρώσουν τός τυχόν έλλειψεις του προσώπου. Τήν επιθυμώ σοβαράν, οίκονόμον και το δη λεγόμενον οίκονομάν. Ως κορωνίδα δέ έκ τών άνω ούκ άνευ προς τούς άνωτέρω, θέτω την πλήρη και άπαραίτητον υγείαν, ήν, κατ' έμέ, δέον να έχη ή κόρη τών πόθων μου ως πολυτίμον έφόδιον διά την όσον ένασειν άσφαλή σύμψηξιν του μεγαλοπρεπούς της οικογενειακής εύτυχίας και άρμονίας οίκοδομήματος.»

«Τήν προτίμησιν μου έχουν αι μελαγχροινάί.»

«Έλενος.»

Η Ιδανική του Ιδανικού.

«Παρηκολούθησα και έγώ μετ' ενδιαφέροντος την πρώτην κοινωνικήν έρευναν του προσφιλιστατου «'Απ' Όλα».

«Νυν δέ, έπειδή τόν λόγον έχουν οι άνδρες, άπεφάσισα και έγώ να σας ειπω ποίον θεωρώ Ιδανικήν και ποία αυτή πρέπει να φέρη προσόντα. Λεπτόν, εύγενεστάτη δεσποινίς 'Ιάνθη, Ιδανική δι' έμέ θα είναι ένείνη, ή όποία θα με θεωρήτη ως Ιδανικήν της.»

«Όσον άφορᾷ περί ώραιότητος, πρέπει να είναι: άδάσ, υγιής, ψυχαγωγός, όλιγαρκής, ξανθή, καλλιτέχνης, να έχη κομψόν και χαριτωμένον άνάστημα, έκφρασιν προσώπου άγγελικήν και ψυχικήν γαλήνην.»

«Διά μίαν τοιαύτην κόρην θα έδιδον και την καρδιάν μου και την πίσσιν, και θα διηρχόμην ζωήν μετ' αυτής έν μέσφ ειρήνης.»

I.,.

Και γλύκυσμα.

«Μετά μεγάλης μου χαράς σπεύδω να σας ύποδείξω την Ιδανικήν σύζυγόν μου.»

«Τήν θέλω να είναι πάντα γελαστή και χαρούμενη, να αγαπᾷ τούς χορούς και τός διασκεδάσεις και να μη είναι διόλου ζηλότυπος, και να ξεύρη να με κάμην πότε-πότε και κανένα γλύκυσμα.»

Ζιζάνιον.»

Συμβουλή προς τούς άνδρας.

«Στέλλω και έγώ, σάν ένας όνειροπόλος νέος, την όπίνισίν μου. Δεχθήτε την, παρακαλώ.»

«Θά προσθέσω βέβαια κι' αυτή και μέσα εις τās ποικιλοτρόπους άπαντήσεις τών φίλων και δέν άμφιβάλλω πώς θα δώση την μικράν της βοήθειαν, αν όχι για να έιωθούν τόσαι ύπάρξεις, που άνυπόμονα προσμένουν την λαχταρισμένην αυτήν στιγμήν, αλλά για να τούς δοθῆ βέβαια ή εύκαιρία να μελετήση ο καθείς τόν χαρακτήρα, το πνεύμα και τās άπαιτήσεις του κάθε άντιθέτου φύλου, για να προετοιμασθῆ κι' αυτός για τόν δύσκολον, αλλά πολύ μαγευτικόν άγώνα.»

«Μπορώ να σας όμολογήσω, αν κι' αυτό δέν πρέπει να βλάψη την φιλοτιμίαν σας, σάν φιλοτιμία γυναικός, πώς όλίγα άπαντήσεις του φύλου σας δέξιζον να σημειωθούν, διότι όλοι σχεδόν απέβλεπον σε ύλικά, σε ζητήματα που Ικανοποιούσαν μονάχα τά συμφέροντά των και λίγο την κοινωνίαν.»

«As έκφράσω άπλώς την έλπίδα μου, όπως το άνδρικό πνεύμα δειχθή πε ο σοβαρό, πειθό δικαιο, και, για να έλθη μία Ισορροπία μεταξύ των, θα κάμουν όλοι βέβαια μία προσπάθεια για προσέγγισιν, που περιμένεται άπ' τόν σκοπό της έρευνής σας.»

«Βλέπω πως έφλυόρησα αρκετά και ε'άναι ένας μικρός έγωϊσμός να θελήσω να σας άπασχολήσω περισσότερο με τās ιδιόκας μου άπαντήσεις. Φιλήτε όμως έπεικώς και δεχθήτε, παρακαλώ, τά φιλικά χαιρετίσματά μου.»

Πέτρα στην άβυσσο.»

Εις άδιαφορών, άλλ' ύπό όρους.

«Είμαι περισσότερο γοητευμένος από την χάρι, παρά από την εύμορφία, και την πρώτη την εύρισκω καλλίτερα μέσ' στην άφύλαξιν, την άτλειότητα και την ειλικρίνεια. Δηλαδή θα προτιμούσα μίαν ξανθή, κατάσταση, με κανονικά χιρακηριστικά, καλού άναστήματος και όχι διαστάσεων...»

«Δέν θα μ' έπαιραζεν όμως ά' ήτο καλής ψυχής και ειχε μαλλιά μαύρα και μάτια καστανά. Θά της έσυγχώρουν επίσης, αν ειχε στόμα ή μύτην μεγάλην, αρκεί να ειχε γενναϊόδωρον πατέρα. Επί τέλους θα παρέβλεπον και κάποιο άλλο ελάττωμα, αν με έγλύττανε να έχω πενθεράν ή καμμίαν άπαραίτητον θείαν.»

«Θέλω να ζώμεν ο καθείς διά τόν έαυτόν του και διά λογαριασμόν του και όχι με μεγάλας σχέσεις με τά συγγενικά. Θά επιθυμούσα να ήτο ή ζωή μας ένα μικρό μυθιστόρημα, πλεγμένο με περίπλοκα έπεισόδια, διότι ή δυστυχία ή, καλλίτερα, ή άνωμολία κάμνει να γνωρίζη κανείς την ζαήν.»

«Αγαπώ πολύ τά ταξίδια και, σάν πλανήται, θα παρνούμε την ζωήν μας μέσα εις ξένα, μα και πολύ μαγευτικά μέρη.»

«Θέλω να πώ πολλά, αλλά, για να συντομεύσω, λάβετε, παρακαλώ, αγαπηταί ενδιαφερόμεναι, τόν κόπον για κάθε έλλειψιν μου να ιδήτε εις του «Φράσσαρη», έν προηγούμενφ αριθμῶ, την άπάντησιν, όστις ταπεινώς γυρεύει λίγα και άπ' όλα.»

B.,.

Ψυχικά προσόντα.

«Η Ιδανική σύζυγος δι' έμέ είναι έκαίνη, ή όποία ως προσόντα της έχει άφοσίωσιν εις την θρησκείαν, αγάπην προς την πατρίδα και το έθνος της, και ως Ιδανικά πώς να γίνη υπόδειγμα έναρέτου συζύγου, καλής οικοδεσποίνης και καλής μητρός. Όλίγη παιδεία και όλίγη καλλονή είναι δι' έμέ αρκετά. Βλέπετε, δεσποινίς, μόνον ψυχικά προσόντα και ήθικην ώραιότητα ζητώ.»

I.,.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΒΟΛΗΝ ΜΟΝΟΝ:

«Όταν εις το προηγούμενον φύλλον του «'Απ' Όλα» ύπεστήριζον την γνώμην, οα ή γυνή πρέπει να παρουσιάζεται εις την κοινωνίαν ως ποίημα, περιορισθην να ξεκατάσω το πρᾶγμα μόνον όσον άφορᾷ την περιβολήν.»

«Έν τούτοις μη νομίση καμμία, οτι εως εδῶ στυματῶ ή ύποχρέωσις, την όποιαν έχει άπέναντι του έαυτού της. Καθώς ο ποιητής κάθε του έργον το υπεβάλλει εις την δοκιμασίαν τών μέτρων και του ρυθμού ταιουτοτρόπος και κάθε κυρία ή δεσποινίς οφείλει, όπως κάθε πρᾶξίς της, κάθε της κίνησις και βηματισμός κάμνη την έντύπωσιν άληθινού ποιήματος και φυσικής άρμονίας.»

«Τίποτε το έκκεντρικόν, ύπερβολικόν και άτότομον δέν πρέπει να παρουσιάζη μία καλοσυναιτηραμένη κυρία. Πολλοί εκ ήμών, όταν όμιλώμεν, φωνάζομεν ύπερβολικά, διατρικῶ, με την όξειαν φω ήν μας τός άκοός τών περι ήμάς, επί πλέον δά χειρονομούμεν με κινήσεις ξηράς και άποτόμους.»

— Είναι έπυσιώδες ελάττωμα, θα ειπήτε, αυτό.

Και όμως ή έντύπωσις, την όποιαν προξενεί, είναι μεγαλειότερα και ζωηρά. Είναι μουραστική, άνιαρά, έκκευριστική. Όποιος βλέπει κυρίαν ύποπίπτουσαν εις το διπλοῦν τουτο ελάττωμα, λαμβάνει την ιδέαν, οτι ή γυνή αυτή και εις όλας αυτής τās πράξεις είναι ξηρά και άπότομος. Ένώ τί γλυκείαν, τί άπαλήν έντύπωσιν προξενεί μία μεμετρομένη φωνή, ήρεμος, άφελής και όχι έξεζητημένη; Πόσον τέρπουν το μάτι του άλλου κινήσεις και στάσεις ρυθμικά, στολισμένα με κάποιαν γραφικότητα και έμπνεόμεναι από μίαν ένδόμυχον άρμονίαν!

«Έν τῆ περιπτώσει ταύτη πολύ μεγάλας ύπηρεσίας θα προσέφερον εις τās κυρίας εις μεγάλος καθρέπτης, εις τόν όπειον να συμβουλευάνται όχι μόνον την έντύπωσιν, που κάμνει το νέον των φρόσημα, αλλά και την έντύπωσιν, που προξενούν αι κινήσεις των κατά τός ώρας της συνομιλίας και του κοινωνικού βίου. Άλλά προτού τοποθετηθῶσι πρὸ του καθρέπτου, πρέπει έξάπαντος να άποβάλουν μὲν την άυταρέσκειαν, να έφοδιασθούν δέ με πολλήν διορατικότητα και άδελον προσοχήν. Μία καλή και ειλικρινής φίλη άκόμη ειμπορεί να βηθήση πολύ εις ύπόδειξιν τών ελαττωματικῶν κινήσεων.»

«Η γυνή επίσης πρέπει να παρουσιάζη την έντύπωσιν ποιήματος εις τās σκέψεις της και εις τούς λόγους της. Καθώς ύποτίθεται, οτι εις τούς μετρικούς στίχους ένός ποιήματος ύπάρχουν μερικά πράγματα, τά όποια δέν χωρῶν και ούδέποτε έχώρησαν, ούτω πρέπει το πνεῦμα και ο λόγος της γυναικός να παρουσιάζη την αυτήν έντύπωσιν.»

«Έν πρώτοις μία κυρία, όσονδήποτε πεπαιδευμένη, άνεπτυγμένη και έμπειρος αν ύποτεθῆ, οτι είναι, ούδέποτε πρέπει να είναι δεγματική και άποφθεγματική. Και την μεγαλειότεραν και την μάλλον κατάδηλον άλήθειαν δέν πρέπει να την παρουσιάζη όριστικήν, ξηράν και άπότομον. Έκείνο δέ, το όπειον πρέπει να πετάξη μακρόν από την γλώσσάν της, εκείνο, που πρέπει να το άποφεύγη με προσοχήν, είναι μία και μόνη λέξις, λέξις, που προξενεί τόν χόλον ραπισματος και την έντύπωσιν ύβρεως. Η λέξις αυτή είναι ή προσωπική άντωνυμία έγώ.»

— Έγώ έλαμα αυτό... , έγώ φρονῶ, οτι... ; έγώ, έγώ, έγώ.

«Όλατε να ιδήτε τί κακήν έντύπωσιν κάμνομεν, ραπίζουσαι τόν κόσμον με το έγώ μας; ως προσέξομεν τί καθίνεμεν, όταν το άκούωμεν από στόματα ξένα: Τά αυτιά μας ξεσχύζονται, ή καρδιά δυσανασχέτει, ή ψυχή πλήττει.»

«Η γυνή πρέπει αν συνόλω να παρουσιάζη εις τόν άνδρικόν κόσμον την γαλήνην ήρεμούσης λιμνης, την άρμονίαν, την γλυκύτητα, την πραότητα, την μετριόπθειαν, την άταλότητα. Άρετάς, αι όποιαί λείπουν, ή σχεδόν λείπουν, από το άνδρικόν φύλον και δι' αυτό έκτιμώνται Ιδιαίτατα παρ' αυτού.»

— Τὸ δειλινὸ τοῦ θερισμοῦ τοῦ χόρτου . . . , πρὸ τριῶν ἐτῶν. Ὡ! εἶναι λυπηρόν, ὅτι δὲν τὸ ἐνθυμείσθε . . . Σὰς εἶχα μάλιστα παρακαλέσει νὰ τὸ φυλάξετε, διὰ νὰ μ' ἐνθυμῆσθε.

— Ἀλλὰ δὲν εἶχον ἀνάγκη τῆς συστάσεως αὐτῆς, δεσποινίς, διὰ νὰ σὰς ἐνθυμοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ Κυπριανὸς μὲ φωνὴν τρυφερὰν.

Κατὰ βάθος ὁ νέος δὲν ἐγνώριζε τί τοῦ διηγείτο ἡ Μαρίκα σχετικῶς πρὸς τὸ γάντι ἐκεῖνο καὶ τὴν εὔρισκε πολὺ αἰνιγματώδη τὴν φορὰν ταύτην.

— Ἐγὼ ἐφύλαξα τὸ ἄλλο, συνεπλήρωσεν ἡ κόρη μὲ ἐν ἐρύθημα ἐπὶ τῶν παρειῶν.

— Ποῖο λοιπὸν ;

— Τὸ ἄλλο γάντι. Ἐκρυψα μάλιστα ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ὅσα χορταράκια εἶχα εὔρει εἰς τὰ μαλλιά μου τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ποῦ σὰς ἐγνώρισα.

— Ἀλήθεια ;

— Θὰ σὰς τὸ δείξω.

— Ὡ! ἐκάμετε αὐτό !

— Μάλιστα, κύριε, τὸ ἔκαμα. Ἐνῶ σεῖς ; . . . Ὡ! τί κακό ! τί κακό !

— Ὡστε μ' ἀγαπούσατε λιγάκι ἔκτοτε, Μαρίκα ;

Ἡ κόρη δὲν ἀπήντησε, τὰ μάτια τῆς ἡμισκλείσθησαν· ἀλλ' ἡ ἀπάντησις διαφαίνεται πολὺ καθαρὰ εἰς τὰ ἡμίκλειστα ἐκεῖνα μάτια καὶ τὸ ροδινὸν πρόσωπον.

Ἐκεῖνος ἐπῆρε τὴν χεῖρά τῆς. Ἡ Μαρίκα ἀνεστέναξεν, ὅταν ἠσθάνθη, ὅτι ὁ νέος ἐπέθεσεν ἐπ' αὐτῆς ἀσπασμόν.

Ἄλλ' ἡ νέα ἐπέτρεπε τὸν ἀσπασμόν ἐκεῖνον, ὄχι βέβαια εἰς τὸν σημερινὸν Κυπριανόν, ἀλλ' εἰς τὸν ἄλλον, τὸν δειλὸν νεανίαν τῆς ἄλλοτε, καὶ τοῦ ὁποίου τὸν χαρακτήρα δὲν ἀνεγνώριζε καὶ πολὺ εἰς τὸν ἐρωτύλον νέον, ὁ ὁποῖος τώρα τὴν συνώδευεν.

Ὁ Κυπριανὸς ἐνόησεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ σεβασθῇ τὸ μυστηριῶδες παρελθόν, διότι εἰς αὐτὸ ὄφειλε τὴν συμπάθειαν τῆς νεανίδος καὶ πρὸ αὐτῆς οὐδέποτε ἐξέφραζεν ἀμφιβολίαν ἢ λήθην διὰ τὴν σκηὴν τοῦ γαντιοῦ, τῆς δρυός, τῆς ἀμάξης.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἐνθυμοῦμαι, θὰ ἐπανελάμβανεν ὁσάκις ἡ Μαρίκα τυχὸν θὰ ἔφερε τὸν λόγον ἐπὶ τῶν σκηῶν ἐκείνων.

Καὶ δυστυχῶς τοῦ ὠμίλει περὶ αὐτῶν πολὺ συχνά.

Ὅταν ὁ νέος καθίστατο περισσότερον ἐκδηλωτικὸς, τότε ἔβλεπε τὴν κόρη νὰ φέρη εἰς τὴν μνήμην τῆς τὸ γάντι, τὴν δρυὴν, τὴν σκηὴν τῆς ἀμάξης καὶ ὅλα τὰ ἀκατάληπτα δι' αὐτὸν ἐπεισόδια.

Ἐν τέλει στενοχωρηθεῖς, διηρωτήθη :

— Μήπως εἶναι κάποια σύγχυσις ! Μήπως εἰς τὸν ἀδελφόν μου ἔδωσε τὸ γάντι τῆς καὶ τὸν χαιρετισμόν κάτω ἀπὸ τὴν δρυὴν ! Ὡμοιάζαμεν οἱ δύο τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην.

Ἡ σκέψις αὐτὴ πολὺ τὸν ἐτάραξεν· ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του καὶ ἔσφιγξε τὰς παλάμας. Ἐπειτα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, τὴν ἐκράτησε μεταξὺ τῶν χειρῶν του καὶ τὴν ἐπίεζεν, ὥσει νὰ ἤθελε ν' ἀποστῆξῃ ἐξ αὐτῆς τὰς παλαιὰς ἀναμνήσεις.

Καὶ ὅμως ἀπὸ τὸ ἐαρινὸν ἐκεῖνο δεῖλι οὐδὲν ἢ σχεδὸν οὐδὲν ἐνεθυμείτο.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ ἀνάμνησίς του εἶχε διατηρήσει ὄχραν τὴν εἰκόνα μιᾶς κορασίδος. Ξανθῆς μᾶλλον ἢ μελαγχροινῆς, καὶ ἡ ὁποία ἐφόρει ἔνδυμα ἀνοικτοῦ μᾶλλον χρώματος, παρὰ σκούρου· ἀλλ' ἂν αὕτη ἀνέβη εἰς τὸ ἴδιο ἀμάξι, ὅπου ἦτο ὁ Κυπριανός, ἢ ἂν μετ' αὐτὸ ὑπῆρχεν ἄλλο ἀμάξι, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο ὁ Βερτρᾶνδος, αὐτὸ δὲν τὸ ἐνεθυμείτο διόλου.

Βεβαίως, ἂν ἡ κορασίς ἐκεῖνη εἶχε τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν χάριν τῆς σημερινῆς Μαρίκας, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο διάφορον. Ἀλλὰ τότε ἦτο μικρὸ κοριτσάκι. Ποιὸς προσέχει, ἄλλως τε, εἰς τὰ κοριτσάκια ; Καὶ ὁ Κυπριανὸς συνεπέρανε, πάντοτε σκεπτικὸς :

— Ὡ! θὰ εἶναι φοβερόν, ἂν ἦτο ὁ Βερτρᾶνδος !

Ἀΐφνης κατὰ ἐφώτισε τὴν τελευταίαν ὑπόνοιάν του καὶ τὸ φῶς αὐτὸ ἤρχετο νὰ ἐξηγήσῃ παραδόξως πᾶν ὅ,τι συνέβη ἀπὸ τινος : τὴν

δυσθυμίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, τοὺς σκαιοὺς τρόπους του, τὴν παράφρονα ἀπόπειράν του, ἢ ὁποία μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔμενε δι' αὐτὸν ἀνεξήγητος.

Ἐνῶ δὲ ἡ καρδιά τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ Μπρουσκὰιλ δὲν ἦτο εὐεπίφορος εἰς τὴν συμπάθειαν, οὐχ ἦτον ἠσθάνθη κάποιον οἶκτον διὰ τὸν Βερτρᾶνδον.

— Τὸ δυστυχισμένο παιδί ! . . . Πῶς ὅμως ἐμπλέξεν ἡ δουλειά !

Τὴν ἐπαύριον συνήντησε τὴν δεσποινίδα Μαρίκαν· ἐν τούτοις δὲν ἐφάνη πρὸς αὐτὴν τόσον ἐκδηλωτικὸς, ὡς ἦτο ἄλλοτε. Ἡ σκέψις, ὅτι ὁ Βερτρᾶνδος ἔμενε μεταξὺ τῶν τρελλῶν, τὸν ἠνώχλει κάπως.

Ἀλλὰ μήπως αὐτὸ ἔκαμνε τὴν Μαρίκαν ὀλιγώτερον ὄρασαν ; Τοῦναντίον, αὕτη εἶχεν ἴσως ἐν θέλητρον περισσότερον. Ὁ Κυπριανὸς ἐφθανε μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὴν ἀγαπᾷ περισσότερον, ἀφοῦ ἠσθάνετο, ὅτι κάποιος ἄλλος τὴν ἀγαπᾷ παραφόρως. Τόσον τὸ χειρότερον διὰ τὸν Βερτρᾶνδον. Εἶχε λοιπὸν τόσην θρασύτητα νὰ στρέψῃ τὰ μάτια του σὲ μίαν κόρην τοιαύτης περιωπῆς ! Ὡ! τὰ κορίτσια αὐτὰ δὲν εἶναι προωρισμένα διὰ τοὺς δευτεροτόκους ! Εἰς αὐτοὺς ἐπεφυλάσσοντο τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ, τὰ χωρὶς χάριν καὶ ἀνάπτυξιν. Ἐκαμαν λοιπὸν πολὺ καλὰ ποῦ τὸν ἔστειλαν εἰς τοὺς τρελλοὺς. Αὐτὸ θὰ τὸν ἐδίδασκε νὰ μὴ ἔχη τόσον τολμηρὰς τάσεις.

Ὁ Κυπριανὸς δὲν ἤθελε πλέον νὰ σκεφθῇ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐπανήρχισεν ἐκδηλῶν ἔρωτα πρὸς τὴν Μαρίκαν μὲ περισσοτέραν ζέσιν.

Τὴν περιέβαλλε μὲ τὰς μεγαλειτέρας περιποιήσεις, δι' αὐτὴν αὐτὸς ἔκαμνε ὅλας τὰς ἐκκεντρικότητας τῆς μόδας. Πόσαι γραβάται καινοφανεῖς, πόσαι ἐνδυμασίαι, πόσων εἰδῶν ἀρώματα διὰ τὸν Κυπριανὸν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν !

Ὁ πατήρ, παραξενευόμενος δι' ὅλα αὐτὰ, ἠθέλησε κατὰ νὰ ψιθυρίσῃ, ἀλλ' ὁ Κυπριανὸς τὸν ἄφινε νὰ λέγῃ. Μήπως εἴμποροῦσε νὰ γνωρίζῃ ὁ χωρικὸς Μπρουσκὰιλ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν «καλῶν τρόπων» ;

Ἐν τούτοις ὁ πατήρ ἐσυγχῶρει τὰ πάντα, ὄχι διὰ τὸν Κυπριανὸν αὐτόν, ὅσον διὰ τὴν ἐκλεκτὴν του, καὶ πάλιν ὄχι διὰ τὰς χάριτάς τῆς, ἀλλὰ διὰ τὸ χρῆμά τῆς. Εἴθευρεν, ὅτι θὰ ἐκληρονόμει κατὰ μέγα μέρος τὴν γοαίαν κυρίαν Καλουμένην καὶ ἐφαντάζετο, ὅτι καὶ ἡ νέα κυρία εἶχεν ἀτομικὴν περιουσίαν, ἢ ὁποία φυσικῶς τῷ λόγῳ θὰ περιήρχετο εἰς τὴν κόρην τῆς.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ γάμος τοῦ υἱοῦ του μὲ τὴν Μαρίκαν ἦτο ἀληθῆς ἐπιχείρησις, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὁποίας δὲν ἔπρεπε νὰ λυπῆται τὸ χρῆμα, ποῦ ἐξώδευσεν ὁ υἱὸς του.

Τοῦναντίον μάλιστα, ἐνεθάρρυνε τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὴν ἐνεθάρρυνε μὲ τὸν ἰδικόν του τρόπον, στέλλων διάφορα δῶρα καὶ ἐδώδιμα πρὸς τὴν «εὐγενῆ γειτόνισσαν».

Τὰ δῶρα αὐτὰ ἦσαν πολὺ εὐπρόσδεκτα παρὰ τῇ γοαίᾳ κυρίᾳ Καλουμένην. Καὶ αὕτη ἠθέλε τὸν γάμον τῆς ἐγγονῆς τῆς μὲ τὸν Κυπριανόν, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ κρατήσῃ κοντὰ τῆς τὴν ἀγαπητὴν τῆς μικράν.

Ἐν τούτοις ἐν πρόσωπον ἐκ τῆς οἰκογενείας τῆς δὲν διέκειτο εὐμενῶς πρὸς τὸν γάμον αὐτόν· τὸ πρόσωπον τοῦτο ἦτο ἡ μήτηρ τῆς Μαρίκας. Αὕτη δὲν εὔρισκε τὸν Μπρουσκὰιλ ἀρκετὰ εὐγενῆ δι' αὐτὴν — δὲν εἶχε καὶ πολὺ ἄδικον — καὶ ὁσάκις τὴν ἠρώτων περὶ αὐτοῦ, ἀπήντα :

— Πολὺ θελκτικὸς νέος. Ποῦ ἀνετράφη ὅμως ; Ἐξάπαντος μέσα εἰς κανὲν κομμωτήριον.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι οἱ τρόποι τοῦ νέου δὲν ἦσαν πάντοτε τέλειοι. Ὀλιγίστων ἐτῶν διαμονὴ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν πολὺ ὀλίγον ἐπεδίωκε συναναστροφὰς προσώπων καλῆς κοινωνικῆς τάξεως, σπουδῆ ἐπιπολαία καὶ ἀτελής χωρὶς πόθον βελτιώσεως, δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἐπιδράσωσιν εὐεργετικῶς ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ νέου.

Οὗτος, ἄλλως τε, εἶχε καὶ τὸ κοινὸν εἰς τοὺς πλουσίους κληρονόμους ἐλάττωμα. Ἦτο πρῶτον λίαν ἐπηρεαζόμενος διὰ τὴν πατρικὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐκληρονόμει μόνος αὐτός, ἀφ' ἑτέρου δέ, μὴ ἐκτιμῶν τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος, ἀφοῦ δὲν τὸ εἶχε κερδίσει μὲ κόπον, εἶχε ριφθῆ, κατὰ τὴν διαμονὴν του εἰς τὴν πρωτεύουσαν, εἰς παντοειδεῖς ἀκολασίας, τὰς ὁποίας εὐνοοῦν αἱ μεγαλουπόλεις.

Ἐξάπαντος λοιπὸν ὁ Κυπριανὸς δὲν ἀπετέλει τὸν ἀληθῆ τύπον συζύγου, ὃν ὠνειροπόλει ἡ νεαρὰ κυρία Καλουμένη διὰ τὴν κόρην τῆς· ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιτάξῃ καὶ ἀκαμπτον ἀρνησίαν, διότι ἐφοβεῖτο τῆς πενθερᾶς τῆς τὴν δυσαρέσκειαν, ἢ ὁποία ἠδύνατο νὰ ἔχη συνέπειαν τὸν ἀποκλεισμόν τῆς Μαρίκας ἀπὸ πάσης κληρονομίας.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΩΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΤΟ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΟ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πώς ανεκαλύφθη εν μεταλλείον χρυσοῦ.

Ἡ ἀνακάλυψις μεταλλείων πολυτίμων μετάλλων πάντοτε περιεβλήθη διὰ μυθιστορηματικῶν περιστατικῶν.

Πρόχειρον παράδειγμα ἔχομεν τοὺς Βόερος τῆς Ὁράγγης, οἱ ὅποιοι ὅλως τυχαίως ἀνεκάλυψαν τὴν ὑπορξιν μεταλλείων ἀδαμάντων, βλέποντες, ὅτι τὰ παιδιὰ των εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐπαίζαν μὲ μπίλιες στρογγυλές στιλπνές, τὰς ὁποίας εὗρισκον εἰς ὄριον μέρος. Αἱ μπίλιες αὐταὶ ἦσαν ἀδάμαντες.

Ἐπ' ἐσχάτων εἰς Χιμπαςὸ μία κόρη ἐπερνοῦσε τὴν ὥραν τῆς μὲ πειράματα πνευματισμοῦ καὶ πολλάκις ἐπεκοινῶναι μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀποθανούσης μητρός της. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνακοινώσεων, ὑπῆρξαν μερικαὶ δυσνόητοι, ἐν τούτοις αὐταὶ ἐπανελμβάνοντο ἐπιμόνως. Αἱ ἀνακοινώσεις ὄριζον, ὅτι εἰς μίαν τοποθεσίαν τῆς περιοχῆς των ὑπῆρχε θησαυρός. Ἐγένοντο ἀνασκαφαὶ καὶ ἀνεκαλύφθη οὔτε πολὺ οὔτε ὀλίγον... ἐν πλούσιον μεταλλείον χρυσοῦ.

Ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ἐργασία.

Εἶναι ἀμερικανικὴ ἐπιπόνησις ἡ ἐργασία ἐν μουσικῇ. Κάποιος ἐργοστασιάρχης παρετήρησεν, ὅτι οἱ ἐργάται του ἀπέδιδον περισσοτέραν ἐργασίαν τὰς ἡμέρας, καθ' ὅς κάποιος μουσικὸς ἀκριθῶς κάτωθεν τοῦ διαμερίσματος τῶν ἐργατῶν ἤρχετο καὶ ἐπαίζεν, ἐπικαλούμενος τῶν διαβατῶν τὸ ἔλεος. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἤρκει, ἵνα διαπιστώσῃ τὴν ἐπιρροὴν τῆς μουσικῆς ἐπὶ τῆς ἐργατικότητος τῶν ἀνθρώπων. Ἐπίσης εἰς ἄλλος ἐργοστασιάρχης μουσικῶν ὀργάνων ἐξηκριθῆσεν, ὅτι οἱ ἐργάται τοῦ τμήματος τῶν αὐτομάτων πιάνων, παρῆγον περισσοτέραν ἐργασίαν τὰς ἡμέρας, καθ' ὅς τὰ πιάννα ἐκεῖνα χάριν δοκιμῆς ἐπαίζον.

Αἱ παρατηρήσεις αὗται ἔκαμον πολλοὺς ἐργοστασιάρχας νὰ ἐγκαταστήσουν εἰς τὰς αἰθούσας τῶν ἐργατῶν ὀλοκλήρους ὀρχήστρας, αἵτινες παιανίζουσιν ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας. Οἱ ἐργάται ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας ἐργάζονται φαιδρότερον, ἀκόπως καὶ παράγουσι περισσοτέραν ἐργασίαν.

Τὰ καλλίτερα κρασιά,

τὰ εὐγευστότερα ρακιά

εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φερμεντζιλίρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων.

Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν πληρώνεται.

Γαλατῇ, Μουμχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατούρας

ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, ἐναντι Τοῦνελ, 29.

Εἰς αὐτὸ εὐρίσκεται: Πανιά διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ὑφάσματα μάλλινα καὶ βαμβακερὰ διὰ κυρίας. Φανέλλες, προσόψια, κουβέρτες, στορία, τραπεζομάνδηλα, πετιότες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ εἰς τιμὰς εὐθηνστάτας.

— Βλέπεις, μοῦ εἶπε, τ' ἀψηλὸ βουνό, τὸ σκεπασμένον μὲ ἄσπρο χιόνι ἀπαλό; Δὲν μοιάζει νεκρωμένο;

Κι' ὅμως, ὁ ἥλιος λαμπερὸς μιά μέρα σὺν προβάλλῃ, κι' ὁ ἀνοιξιᾶτικος καιρὸς ὅταν μᾶς ἔλθῃ πάλι,

θὰ ἰδῆς καὶ σὺ μὲ μιά χαρὰ τὰ χιόνια του νὰ λυθῶσιν, θὰ ἰδῆς χερτάρια τρυφερὰ στὸ χῶμα νὰ φυτρώσιν.

Καὶ ἡ καρδιά μου μιά φορὰ ἦταν παγωμένη; ἦταν ξένη σὴν χαρὰ, κρύα καὶ νεκρωμένη.

Κ' ἦλθε ἡ στιγμή καὶ ὁ καιρὸς, ποῦ φύλιασε σὴν στήθη ὁ ἔρωτας ὁ ἱερός κι' ἀμέσως ἀνεστήθη!

Τώρα αἰσθάνεται καὶ ζῆ κι' ὀλόθερμη κτυπάει καὶ μὲ τὸν ἔρωτα μαζί σὴν στήθη μου ξυπνάει

καὶ κάθε αἰσθημα καλό, ποῦ ἦταν νεκρωμένο. Δὲν μοιάζω μὲ τὸ ἀψηλὸ βουνό τὸ χιονισμένο;

Κ' ἔλεγα ἐγὼ μέσα στὸ νοῦ: — Ὁ ἔρωτας, ἀλήθεια μοιάζει τὸν ἥλιο τ' οὐρανοῦ, ἡ εἶναι παραμύθια;

ΒΕΡΘΑ ΚΑΚΤΑΝΟΥ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέρα, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν, 3-5 μ.μ.,
Γαλατῇ, ὁδὸ Φιοργαντζιλίρ, ἀριθμ. 85,
Φαρμακεῖον Μιχαὴλ Σωφρονιάδου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπέγιουλου, Χαμάλ-μπασι, ὁδὸς Δάλια, Χαϊρλή χάν, ἀριθμ. 11. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμειος κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ῥοήν τῶν αἰώνων. Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρομάντιου, ἀποταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

ΝΕΑ ὁμογενῆς, γνωρίζουσα, ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, τὴν Γαλλικὴν, Διπλογραφίαν καὶ Δακτυλογραφίαν, ζητεῖ θέσιν παρὰ τινι γραφεῖῳ ἢ ἐμπορικῷ καταστήματι. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ κατ' οἶκον Τουρκικῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς κατὰ τὴν μέθοδον Μπέρλιτς. 8 μαθήματα κατὰ μῆνα 35 γρ. καὶ 12 μαθήματα μηνιαίως γρ. 45 μόνον. Πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Δραγάτση, ἀρχαίον Βιβλιοπωλεῖον τῶν Σχολῶν, πλατεῖα Τοῦνελ, Τεκῆ.

ΑΒΡΑΑΜ Α. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΦΙΛΟΜΗΛΑ Κ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ
Ἐστεφθῆσαν
ἐν Μπέγιουλου τῇ 18 Φεβρουαρίου 1916.

Ἀνακοίνωσις. — Εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν τμήμα τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου ἐγένετο τὴν Κυριακὴν ἢ τρίτῃ ἀνακοίνωσις τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἰ. Παπαδοπούλου «περὶ τῆς ἐκωνυμίας μεγαλοκομνηνός». Τὸ θέμα τοῦ φιλοπόγου τούτου ἐπιστήμονος καὶ ἡ χάρις, μεθ' ἣς τὸ ἐπραγματεύθη, ὑπερῆρσαν εἰς τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον, τὸ ὅποιον καὶ θερμότατα συνεχάρη τὸν ἀγορητὴν, εὐχηθῆν, ὅπως συχνὰ καλῆται εἰς τοιαύτας πνευματικὰς ἀπολαύσεις.

Συναυλία. — Μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἐστεφθῆ ἡ συναυλία τῆς ὑψηλῆς δεσποινίδος Σοφίας Ἀποστολίδου, δοθείσα τὴν προπαραελθούσαν Τετάρτην εἰς τὸν χειμερινὸν θέατρον τοῦ κήπου. Τὸ τάλαντον τῆς μουσικογραφουῆς δεσποινίδος ἀληθῶς ἐγοήτευσεν, ὑποσχόμενον πολλὰ τὰ καλὰ καὶ εὐέλπιστα διὰ τὸ μουσικὸν μέλλον της. Ἐπίσης κατεχειροκροτήθησαν καὶ οἱ κύριοι Λάγος, Καταζῆς καὶ Χέγκει, οἵτινες συνέπραξαν ἐν τῇ συναυλίᾳ. Εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀποστολίδου προσεφέρθησαν ἀρκετὰ ἀνθοδέσμαι καὶ στέφανοι.

Θάνατοι. — Ἐν σεβαστῇ ἡλικίᾳ, 86 ἐτῶν, ἀπεβίωσε τὴν π. Δευτέραν, 8 τρέχοντος, ὁ ἐν τῶν καθηγητῶν τῆς Ἐθνικῆς Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου Jules Sandoz, Ἑλβετός. Ἐν τῷ προσώπῳ του ὁ καθηγητικὸς κόσμος χάνει μίαν συμπαθεῖ φυσιογνωμίαν, ὁ δὲ θάνατός του καταλυτεῖ πάντας, ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν ἐν τοῦ σύνεγγυς. Ἐργατικώτατος καὶ τελείως μορφώσεως, ἔδιδε πάντοτε εἰς τοὺς μαθητὰς του τὸ παράδειγμα τῆς ἀφειδώσεως εἰς τὸ καθῆκον, ἐπιτελῶν τὸ ἐπιπόνον ἔργον του μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ δραστηριότητος, παρὰ τὸ προκεχωρημένον τῆς ἡλικίας του. Ἡ κηδεία του ἐγένετο σημνοπρεπεστατὴ τὴν Τετάρτην, 10 τρέχοντος. Ἡ νεκρώσιμος ἀπολυθῆ εἰς τὸν ναὸν τῶν Ὁλλανδῶν, κατόπιν δὲ μεταφέρθη ὁ νεκρὸς εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῶν Διαμαρτυρομένων ἐν Φερμιοῖ πρὸς ἐνταφιασμόν. Πρὸ τοῦ τάφου ἀπεχαιρέτησαν τὸν νεκρὸν καταλλήλως ἀπὸ μέρους τῶν συναδέλφων του ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου κ. Ν. Καλαμαρτζῆς, ἀπὸ μέρους δὲ τῶν ἀποφοίτων της ὁ κ. Ὁρέστης Μπογιατζόπουλος. Στεφάνους κατέθεσαν ἡ οἰκογένεια, οἱ καθηγηταὶ καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς Δ' τάξεως. Συλλυπούμενοι τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάτους, εὐχόμεθα αὐτῷ γαῖαν ἐλαφρὰν καὶ αἰώνιαν τὴν μνήμην. — Φ. Γεωργιάδης.

— Μετὰ πολλῆς λύπης ἐγνώσθη ὁ ἐν Μιτυλήνῃ ἐπισυμβὰς θάνατος τῆς σεβαστῆς μητρός τοῦ ἐλλογιμωτάτου γυμνασιάρχου τοῦ Ζηγραφεῖου κ. Μιχαὴλ Σάγκα, πρὸς τὸν ὅποιον καὶ ἀπευθύνομεν θερμότατα συλλυπητήρια.

— Μετὰ λύπης ἀναγράφομεν τὸν πρόωρον καὶ σκληρὸν θάνατον τῆς Ἰφιγενείας Α. Βασακοπούλου, συζύγου τοῦ φίλου κ. Ἀποστ. Βασακοπούλου, τῆς διαχειρίσεως τοῦ «Χρόνου». Ἡ μεταστάσα, καλὴ σύζυγος καὶ ἀφειδωμένη μητὴρ, διακρίνετο διὰ τὰς πολλὰς αὐτῆς ἀρετὰς, ὁ δὲ θάνατός της βαθεῖαν καταλείπει ὀδύνην εἰς τοὺς ἀπαρηγορητοὺς σύζυγον καὶ τέκνα, καὶ εἰς τοὺς οἰκείου αὐτῆς. Εἰς τὴν πενθοῦσαν οἰκογένειαν τῆς μεταστάσης ἐκφράζομεν τὰ θερμὰ μας συλλυπητήρια.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος καὶ ἤδη ἐν διαθεσιμότητι, ἀναλαμβάνει τὴν ἐξέλεγχσιν, τακτοποίησιν καὶ τήρησιν καταστάσεων. Ὁμοίως ἀναλαμβάνει τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἐμπορικῶν. Ἀμοιβὴ μετρία. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Σύμπτωμα.

— Κάτι στανοχωρημένο σέ βλέπω σήμερα;
— Μή τὰ ρωτᾷς; ἡ γυναῖκά μου μοῦ εἶπε τὸ πρωτὶ, ὅτι τῆς πονεῖ ὀλόκληρο τὸ σῶμα.
— Καὶ σὲ ἀνησυχεῖ αὐτό;
— Βέβαια, εἶναι κακὸ σύμπτωμα· διὰ νὰ θεραπευθῆ, θὰ χρειασθῆ μιὰ καινούρια φορεσιά ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς στὰ νύχια.

Διάκρισις.

— Τί σιγάρα ἀθλία ποῦ εἶναι αὐτά; ποῦ τὸ ἦρες, Γιάννη;
— Στὴ χρυσὴ σας ταμπάκαρα, κύριε.
— Κουτέ, δὲν ξεύρεις, ὅτι στὴ χρυσὴ τὴν ταμπάκαρα βάζω πάντα τὰ σιγάρα, ποῦ δίδω στὰς φίλους;

Δυσκολία ἐκλογῆς.

— Ἡ μία ἔχει εὐμορφιά, ἡ ἄλλη παράδες. Τί κριμα νὰ μὴ ἦμουν διπλὸς!

ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΤΣΑΓΙΑ

Θὰ ἤρχιζα καθὼς ἀρχίζουν τὰ παραμέθια:
— Μιὰ φορὰ κ' ἔνα καιρὸ...
Καὶ ὅμως δὲν εἰμπορῶ ν' ἀρχίσω ἔτσι, διότι εὔτε «μιὰ φορὰ», εὔτε «ἔνα καιρὸ» συνέβη αὐτό, ποῦ θὰ σὰς διηγηθῶ, ἀλλὰ τώρα τελευταίως καὶ μάλιστα εἰς τὴν... γειτονιά μου.
Ἐν τούτοις μοιάζει σὰν παραμῦθι τοῦ καλοῦ πολυροῦ καιροῦ ἢ σὰν κανένα δραματάκι τοῦ Ἴψεν, ποῦ τελειοῦν τόσο ἤγεμα.
Λοιπὸν ἀρχίζω.
Εἰς δ.τι θὰ σὰς πῶ δὲν προσθέτω εἰς τὴν ἀλήθειαν εὔτε ἐν ἰδίᾳ, εὔτε μιαν κεραιάν. Τὰς κεραιάς— δ.ὅτι εἶναι διπλαῖ— τὰς προσέθεσε κάποιος βρωδὸ πρόσωπον τοῦ δράματος, περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται.
Λοιπὸν.
Ὁ κύριος ἐξοῦσε μὲ τὴν σύζυγόν του ἕνα σιζυγικὸν βίον ἤρεμον, παρ' ὅλην τὴν ὑπαρξίν τῆς πενθεράς, τῆς ὁποίας ὑπέφερεν ἀγογγύτως ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας.
— Τί νὰ κάμω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κύριος, πρέπει νὰ ὑπομένω τὴν πενθερά μου. Γιατί, ἂν τὴν διώξω, ἡ γυναῖκά μου θὰ μείνῃ ὀλόμονη σπιτί. Μία νέα καπέλλα! ἐνῶ σὰν ἔχη ἕνα σύμβουλον, σὰν τὴν μητέρα της, εἶμαι κομματι ἡσυχος.
Ὁ κύριος εἶχε λίγο δίκαιο· ἡ γυναῖκά του εἶχε πραγματικῶς σύμβουλον τὴν μητέρα της. Τί εἶδους ὅμως σύμβουλον; Θὰ τὸ ἰδοῦμεν ἐν τῇ πράξει.

μοναδικὴ ἑταῖρα τῆς συντροφιάς — ὁ ὁποῖος, ἐκ συμπτώσεως πάντοτε, ἐπήγαινε στὸ σπιτί τοῦ κυρίου, ὅταν αὐτὸς ἔλειπε.
Ἡ κυρία ἤνκιε τὰ ταμιά της, τῶν περιποιήσεων καὶ τῶν κομπλιμέντων δηλαδή, εἰς τὸν τρίτον, τὰ ἔκλειε δὲ ἐρημητικῶς διὰ τὸν ἄνδρα της.
Οἱ σύζυγοι — τὸ ἀποδεικνύει ἡ παῖρα — μαθαίνουν τελευταῖοι τὰ διατρέχοντα. Ἀλλὰ τὰ μαθαίνουν ἐπὶ τέλους· καὶ ὁ κύριος ἀπὸ τὸ στοματάκι τῆς δεύρας ἔμαθε λεπτομερῶς ὅχι μόνον τὰς παρελθούσας, ἀλλὰ καὶ τὰς μελλούσας συνεντεύξεις τῆς γυναίκος του καὶ τοῦ τρίτου.
Ἐνα βράδυ φεύγει ἐνωρίς ἀπὸ τὸ σπιτί.
— Πηγαίνω στὸν κινηματογράφον, εἶπε στὴν γυναῖκά του.
Ἐκεῖνη, κατὰ τὸ σύστημα ὅλων τῶν ἀπογόνων τῆς Εὐας, ἐλυπήθη ποῦ θάχαταν, ἔστω καὶ δυὸ ὥρας, τὸν ἀνδρούλη της, ἀλλὰ δὲν ἔλειψε νὰ μνηύσῃ εἰς τὸν τρίτον περὶ ἀντικαταστάσεως.

Εἶχαν καιρὸν νὰ γλεντίσουν. Ἄλλως τε, εἶναι καὶ ἀποκορηδες.
Οἱ κινηματογράφοι τελειοῦν στῆς ἐνδεκάμιση, μιὰ πᾶστα στὸ ζαχαροπλαστεῖο, δῶδεκα, καὶ εἰς τὸ σπιτί, μισή.
Αὐτὰ ὑπελόγιζεν ἡ κυρία καὶ ἦτο ἡσυχος.
Ἐξαφνα, μιαν ὥραν ὕστερα, ὁ σύζυγος ἐμφανίζεται. Κάποια ταραχὴ καὶ συγκίνησις εἰς τὰ πρόσωπα τῆς κυρίας καὶ τῆς μαμμῆς. Ὁ κύριος εἶναι ὅμως ἀδιάφορος.
— Ἐκθύωσα καὶ μετάνιωσα, ἦλθα πίσω νὰ ζασταθῶ. Πᾶς τῆς Μαρίας νὰ ψῆσῃ τσάι.
— Κάμε, Μαρία, τρία τσάγια, ἡκούσθη ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς συζύγου.
— Ὅχι τρεῖς, τέσσαρα, διορθώνει ὁ σύζυγος.
— Γιατί αὐτό; θὰ πιῆς καὶ δεύτερο;
— Τί παρᾶζει; ἂν ζητῶ τέσσαρα, εἶναι ἰδιοτροπία μου.

Γοητεύει καὶ τὴν ἐβδομάδα ταύτην τοὺς θαμῶνάς του ὁ Κινηματογράφος Ἀμφιθεάτρον μὲ δύο μοναδικὰ εἰς τὸ εἶδος τῶν ἔργα. Τὸ ἐν:

Ο ΘΕΟΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

εἶναι θράμα μεστὸν ἀπὸ συγκινητικὰς σκηνὰς καὶ μὲ πλοκὴν ἐξαιρεσίαν. Τὸ ἔτερον:

Γιὰ ποιὸν ἡ γυναῖκα

εἶναι μιὰ χαριτωμένη καὶ ἀριστοτεχνικὴ κωμωδία, σκορπιζούσα ἀσβεστον γέλωτα, θυμηδίας καὶ χαρὰν. Ἀμφότερα τὰ ἔργα εἶναι τρίπρακτα καὶ δίδονται πρῶτην ἡδὴ φορὰν εἰς τὴν πόλιν μας.
Φαῖδρας Ἀπόκρεω εἰμποροῖτε νὰ περάσετε μόνον εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον, τὸ ὁποῖον διακρίνεται πάντοτε διὰ τὴν ἐκλεκτικότητά των ταινιών του καὶ τὴν τελείως κατηρησιμένην ὀρχήστραν του.

Τὰ τσάγια — τέσσαρα τὸν ἀριθμὸν — ἔφθασαν. Ὁ κύριος παίρνει ἀπὸ ἕνα φλυτζάνι, τὸ δίδει εἰς τὴν πενθεράν του καὶ εἰς τὴν γυναῖκά του, παίρνει τὸ τρίτον καὶ σηκώνεται, πλησιάζει τὸ κρεβάτι, ἀναβάζει τὸν γῆθρον του καὶ σκύπτει.
— Πάρετε, κύριε, τὸ τσάϊ σας, λέγει μὲ ἡρεμίαν οἰκοδεσπότου, περιπαιουμένου τὸν προσκεκλημένον του.
Ἡ κυρία καὶ ἡ μητέρα της κόκκαλο ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρίτον, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ βεβαιώσωμεν τί ἔπαθε. Τὸ χαλί, ὁ μόνος μάρτυς τῆς σκηνης ἐκεῖνης, τὴν ἀπαύριον εἶχεν ἐξαφανισθῆ, ἀγνωστον διὰ τοῖους λόγους...
Ἄν νομίζετε, ὅτι τὸ ἱπεσόδιον αὐτὸ ἔχει τὸν ἐπιλογόν του εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τὸ πνευματικὸν δικαστήριον, ἀπατᾶσθε.
Τὸ ζεθγος ζῆ καλὰ καὶ... ἡμεῖς καλλιτέρα.

ΚΑΠΟΙΟΣ

'Ὅλα Ὅλα
ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον ἔκπτωσην 30 0/0
εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ
ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ

'Ὅλα Ὅλα
ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον ἔκπτωσην 30 0/0
εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ
ΣΙΝΕΜΑ 'ΡΟΑΓΙΑΔ'
(Θέατρον Βαριετέ)

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν
ὡς τὰ μόνον κατάλληλα δι' ἀναρρωθόντας, ἀδυνατούς καὶ ἀναεμικούς.
Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασῆ, ἀριθμ. 52